

عز و نام برترین - کن صبح

اے برجانہ از قست داعی
 تیز شدہ تراغ سلمان
 آن دوست را که یاد کردم
 در غفلت تن مرا چسبان
 اے مائل آنکہ عشق زلفت
 جسد کن کہ ز خود ہی سلامت
 گفت ارجح است بشنوا من
 دور و کہ ازین جهان گذشتی
 برخوردار از درخت ایمان
 زان کان کہ یادے شدے باز
 باز آ و بجز حال آن س
 بر بام جهان طواف کردی
 روز طرب بست و سال شادی
 تاریکی و غم حمام برخواست
 اے بادہ تو از کدام مشکلی
 وان عقل کہ کہ خداے غم بون
 رخسار بگر تو ز غم رسان
 شہرے بنگر ز در و درخ
 خلقے ست کہ میر و نمبے جان
 دوزخ بنگر کہ سبر برآرد
 فرمود کہ این فسراق غانی
 این گفتہ و بستہ شدہ نام
 روزے کہ مرا ز من ستانی
 تا چند کنم ز مرگ فریاد
 از خسرم خویش دہ ز کام

بہ گردن جسد از تو دامنے
 همچون حسرین و چو شامے

نہج مسدس اربع مقبوض مکفوفت

چہ جسد چہ پراغ باغ و مانے
 نتواند کرد غمب ز مانے
 چہ در پنے بار ہے و لانے

ابویت الموت گرد آید
 باشد کہ جان بگیرد

مرتمد بود آن کے کہ با تو
 جسند از خم عشق اے برادر
 این نفس خود است زہن تو

نہج مسدس اربع مقبوض مکفوفت

در محنت امتحان گذشتی
 کز مستزل بے امان گذشتی
 زین خانہ وزین دکان گذشتی
 با خود تو بطبع آن گذشتی
 چون آب زنا و دان گذشتی

ای نقش شدی بسوی تقاسم
 از برج بسبح رو چو خورشید
 بنماز کدام راہ رفتی
 را ہے چو بل صراط با یک
 خاموش کن کہ در خموشے

نہج مسدس اربع مقبوض مکفوفت

چون شمع در ان میان نسادی
 وے نہ بکدام ماہ زاد می
 از ما سندی با و ستادی

اندیشہ و غم چہ پاسے دارد
 مستی و خوشی و شاد کامی
 شا باش کہ پای غم بستی

نہج مسدس اربع مقبوض مکفوفت

چون باغ بوسم خزانے
 از ہیبت حکم آسمانے
 ناگہ ز میان شادمانے
 افغان ز فسراق جاودانی

این دروز غصہ فسراق است
 بیم است فلک سیاہ گرد
 بر خاست غریبان ز ہر سو
 یارب چہ شود اگر تو مارا

نہج مسدس اربع مقبوض مکفوفت

صایح کن از من آنچه دانی
 با چو تو آب زندگانی
 زان خسرم گوہر زانی

تا با تو چو خاص نور گردم
 گر مرگم از دست مرگ من یاد
 نویس بر این و آن بر اتم

آن گرد و مشعل سردے
 از مرکب شاہ خود گانے
 اے باد صبا پیر سلانے
 گردوز خسر عدو د باغے
 نہ پذیرد جہان کس باغے
 از جہل و حجاب در فراغے
 اگر قابل و ہے این بلاغے
 وے جان سو جان جان گذشتی
 کز آن جسم آسمان گذشتی
 الحق زرو ہنسان گذشتی
 اندر پنے کاروان گذشتی
 از جسد خاموشان گذشتی
 کامروز کبوسے مافتادی
 با آن قدح وفا کردادی
 سلطان ولی و کیقتبادی
 صد گونه در طرب کشادی
 کز دروسے دہلہ فانی
 یا از غم و حسرت جوانی
 از آتش مالانہانی
 مان اے کس بکیسان تو دانی
 از حسد و فسراق و اربانی
 باقی تو کبوتر اگر تو اسنے
 آن نور لطیف جاودانے
 آن مرگ بہ از دم جوانے
 بجزار طے بق اشتمانے

عز

خاموشی و سکوت پرست تو چیت
 زان رو سے کہ جان جان فزائی
 کوہیم و لیک بستہ
 بیرون زہد جفاست این کار
 دزدوق تو چشم و جسم چہ ایم
 سیکن تو بصر بردار واری
 ساقی انصاف خوش لقا
 گریبندہ گویت رویت
 سے افشارے مرا چو انگور
 در بکشایم بگوئے منکر
 عشق است دلاور و فدا
 اسے از شمس بیخ مہر بردہ
 آخر تو چہ چو صبر و چہ صبری
 نتوان زود عشق صبر کردن
 در پاسے غمش چہ دیدی بجان
 ای دل ز قضا چہ رونودت
 الا بر شاہ شمس تبریز
 گرو سوسے دے بگوئے
 انباز نعیم رازیان چیت
 مذاق شیر را چہ نقصان
 آن شاہ ز روی لطف برداشت
 ماہیم ز عشق شمس تبریز
 خاموش کہ میان ماور آئے
 خاموش کہ شوم شبے حریفیت
 تا رقص کنان زور در آیم

نہج مسدیں اخب مقبوض مکفوف

از یک نظر تو دل ربائے	حق است ترا کہ یوسفائے
یا مستم سے و یا شفاائے	بستیم و تو بستہ رشکستی
یا مستم سے و یا شفاائے	بور عشق خوش است ہم خموشے
یا مستم سے و یا شفاائے	اے از رخ دوست یاد گاری
یا مستم سے و یا شفاائے	در آتش عاشقے چنہم

نہج مسدیں اخب مقبوض مکفوف

ترسم کہ گویت خدائے	خاموشی نے ہی کہ باشم
معتشوق نہ مرا بلائے	گر چشم ببندم از تو کفست
وربا تو بدین ہوائے	در ہوش تو چہ شہزاد گوش

نہج مسدیں اخب مقبوض مکفوف

آوردہ تو زرد لربائے	یکتا شدہ خوش زہر دو عالم
اے پاک زجاہ از کجائے	در عالم کم زمان چہ پیشی
صبر اتو درین ہونیشائے	تا ما ماہیم جملہ ابرہم
مکین دست کشادہ دردعائے	تا دین کن چو دین تو
کز عشق تو طالع بلائے	رفتم بر عشق کین بچند است

نہج مسدیں اخب مقبوض مکفوف

افسردہ شوی بدان ز جوشی	آن گریے چشم را کہ وارے
گر چشم گرفت کور موئے	آخر چہ زریان اگر بیفتد
گرد یک شکستہ شیردوشی	شب بود زمانہ خفتہ بودند
سرناد و زور و خسرو شے	در خون خودی اگر بھائے

نہج مسدیں اخب مقبوض مکفوف

اے ماہ بگو کہ بر آئے	وز یار کب خود در بیج داری
اے ماہ بگو کہ بر آئے	آخر ز من و تو یار گانیم
اے ماہ بگو کہ بر آئے	ای جان جہان چہ چینی

باران آمد تو ناوداست
 یا مستم سے و یا شفاائے
 یا مستم سے و یا شفاائے
 یا مستم سے و یا شفاائے
 یا مستم سے و یا شفاائے
 یا مستم سے و یا شفاائے
 از جبار ختم تو از کجائے
 راہ گفتن نے کثائی
 زیراکہ تو نور میفراست
 بکتوئے نہ ہزار تائے
 تنہا رود و فرود قبائے
 بر بودہ زیک لان دو تائے
 در خطرہ دل چہ جان فزائے
 بے ظلمت ماہا تو تائے
 بیگانہ مرو چو آشناائے
 گفتا کہ نباشد این بسائے
 سر پاسے کنی بسببائے
 پیشش زہر است و شکل پوشی
 یک دو گس از شرک فروشی
 در بیج سری نبودہ ہوشی
 زمین پس ران رو بروی پوشی
 جسم ناطق عشق ہم خموشی
 اے ماہ بگو کہ بر آئے
 اے ماہ بگو کہ بر آئے
 اے ماہ بگو کہ بر آئے

یا مستم سے و یا شفاائے

برگه پستان که کس نداند
 گزنا که هوا سے یار وار سے
 از دیدن غمیر وین بر دوز
 عشقش همه جان نثار خواہ
 عالم ہر نور شمس گرفت
 کز زخمہ مباشش تا توانے
 تاریخ نمود جسم نور است
 چون آب روان بر نیانے
 گویم سخن لب تو یانے
 اینجا کہ منم بجز خطائے
 سیارہ ہی روند و پائے
 بے چشمانند چو یعقوب
 از شکر تو من دبان بستم
 خاموش شو و مگو فسر او ان
 من پامه نخورد و ام شرابے
 من پارز آتشے گد شتم
 شیران ہر ماہتاب جوینے
 جانم مست است و تن خراب است
 یک لفظ مشو طول بشنو
 مجلس چو چراغ و تو چرا ہے
 بر خوان منشین کر تک خطے
 چون حاجب باب را نشانماست
 یا عشق گزین کہ عشق نقد است
 از شمس الدین رسی بنزل
 مست سے عشق را حیا نے

نہج مسدیں از خرب مقبوض کفوف

بام او منے چہ کار داری	بار من و ما گنبد راہ نجبا
گر میل وصالی روداری	باشنیکلی زلفت لیل
ورنہ قدم از نشا روداری	مقصودیکے و دل یکے چن

نہج مسدیں از خرب مقبوض کفوف

مہر زخمہ کہ کز زنی بائے	پرہت عروس عیش دنیا
چون رخ نمود شد و نمائے	از سبیل بلا چو گاہ مگرینا

نہج مسدیں از خرب مقبوض کفوف

اے غسل لب ترا بائے	اے گفت ما غلام آن م
و اینجا کہ توئی بجز عطائے	اینجا گفتن ز روئے جسم است
صد مشک روانہ و سقانی	رنجور انند ہچو ایوب
بینا شدہ چشم و توتیا نے	رہ پویا نند ہچو ماسے
شرح تو سے کہ منتہانی	ہجران و فراق جانفشارت
در دل تو بگو دوا دوائے	تبریز برود و اسے جان کن

نہج مسدیں از خرب مقبوض کفوف

امسال چہ را شدم کہا ہے	من تشنہ میان جو سے رفتم
من شیرم و یا رہا ہتا ہے	از درد پیرس رنگ روین
مستی است نشستہ در خرا	اے ہر دو چہ سینہ و دل خنیر

نہج مسدیں از خرب مقبوض کفوف

وز آب چہ سراغ را خرابے	خورشید تاخت بر جمع
کوہے کہا بگر کہا ہے	در پیش شدم کہ حاجم من
دانند ترا کہ از چہ با ہے	گشتی تو سوار اسپ چہ من
یا ز پرچو طالب ثوابے	پابند ازان نشین و خرمین

نہج مسدیں از خرب مقبوض کفوف

وین بادۂ عشق را حیا نے	آن عشق چو بزم و بادہ اشق جان
------------------------	------------------------------

اسے ماہ بگو کہ سگے برائے
 بگذر کہ زما تو بار و بار سے
 مجنون نہ از قرار دار سے
 یک دل گرد و سزار داری
 تو آئینہ پر غب لوار سے
 مرگش طلبے اگر ستانے
 در عشق دلا چہ پهلوانے
 باید کہ حیا سے رسانے
 کا نجا ہنگے تو سگے و مالے
 و انجا ہمہ ہستی است و جانے
 در یافتہ صحت و دوائے
 بینہ طریقیہا ضعیانے
 صد درد و رو کے دوائے
 اکنون برو سے دگر گفتانے
 امسال چہ شتم و خرابے
 ما سے دیدم میان آسے
 تا زنگ بگویدت جو ابے
 کز غم چو خولیت در خلا ہے
 تا با شدت از خدا ثوابے
 رو تو ز میان کہ چون سما ہے
 واقعہ کہ ما جے عجا ہے
 او جس حملہ سے مشتہابی
 کین فاطمہ زنت و تو نوا ہے
 و اند تہ تبریز راہ یا ہے
 می نوشد و مکن صلا نے

با عقل تو گفت جسم من چه
گفتم که مکن نهسان ازین من
گفت غلطی که آن نیم من
کین غمزه هست خوبی تو
گر زانکه توئی و گرنه تو
دل مقناطیس و جان چو آهن
چون شد خاکم میم سراسر
سے باد صبا با منتظارت
الا که عنایت خداوند
ما با چو پرخ دل بر آئے
ما با چو لطیف و خوش لقائی
و از لعل لب بد ز کائے
جز گلشن روے تو نه بینم
از شادی روی ماه رورا
مارا بکش ز زیر و ستان
و استنور جلت النواحے
یا بذر انا قتل من ایتے
بے آتش عشق دان که دود
یا ساقیۃ المدام ہائے
من عین مدامۃ حسین
لا کرب لہا لاسیما
بشیر الکوثر رزق قدس
لا آمن و لا آان حے
یا مالک ذمۃ الرمانے
من رام بقاک فی جاسے

جان گفت که وقت ما جراتے
ای کفو تو زر و کیمیا سنے
ما بوا احسینم و بوالعلا سنے
کشت ست حنزار و خونہما
از تو گذرے دودید ہائے
می آید مست و دست و پائے
سے رات سلیم بارضا سنے
سے سوزم و چارہ رضا سنے
کو بجز سر و خاصہ خدا سنے

آن روح بجم آن صفت نظر
کین برق حدیث توازن ست
گفتم کہ سخن نرگسانست
باندہ کہ توئی کہ بے توئی تو
گر فرمائی کہ نیست بہت
چون گرم شوم ز جام اول
از بجز نسیم زلف جغت
بس ماچہ ز تیم اسے قند
مخدومی شمس و بن تبریز

آن ہست صفت ولی زمائے
جز جان افسرد و لربانی
دغم بودہ بشیو ہائے
ای کبر تو غیب کبر سنے
کو ز ہرہ کہ گویت چرائے
غیر تسلیمی و رضا سنے
یکت از لے کہ جز و تائے
اندر گرہ و گرہ کشائے
چون او خورشید در سما سنے

نہرج مسدس از رب مقبوض کفوف

اسے ماہ بگو کہ از کجائی
اسے ماہ بگو کہ از کجائی
اسے ماہ بگو کہ از کجائی
اسے ماہ بگو کہ از کجائی
اسے ماہ بگو کہ از کجائی

بفسرہ اگر چہ برتاہیم
در بنگر کہ می شناسے
بہوشش شدید و بس ہوشیم
باقبل آتشین چو موعنہ
از ماہ ترہست تا ماہے

چون جان بہ تن جہان آئی
اسے ماہ بگو کہ از کجائی
اسے ماہ بگو کہ از کجائی
اسے ماہ بگو کہ از کجائی
اسے ماہ بگو کہ از کجائی

نہرج مسدس از رب مقبوض کفوف

یا مستدی و یا شفا سنے
یا مستدی و یا شفا سنے

یا شرف فی و فی فراہے
یا شرف فی و فی فراہے

یا مستدی و یا شفا سنے
یا مستدی و یا شفا سنے

نہرج مسدس از رب مقبوض کفوف

لا تخرجنہا من الفرائے
و اسکر نفساً من اللغائے
بیجے نظیرے من الہمائے

استح حر با و روعینا
قسم فاسب تو غنمک عقل
لا خوف و لا حنا لدا سنے

و انھی بہد آتہ صفا سنے
لا تخش ملامۃ الوشا سنے
قسم فاقن بقلاتک و اسنے
لا یغیثہ سوی الہمائے
انقطع کلمے من الہمائے

نہرج مسدس از رب مقبوض کفوف

یا فاحج جنتہ المعائے
ردوہ بقول کن ترا سنے

لا ہونک موضح اصدا
کم انفسنی بن حببتینی

یا فاحج جنتہ المعائے
ردوہ بقول کن ترا سنے

کلمات شمس تبریزی

کم زودت علی باب و فصل
کم انبسی بسز و سیر
یا قلوب کفاک لا تطول
آید سنجق بهارے
برکت نہسا دلالہ جابے
سر با ز منارہ کرد بیرون
سنگر بسمن بچشم خسروی
بشنوز زبان سبز ہر برگ
عذرت نمود ز یاس از ان کو
صد میوه چو شیشہ ہای شربت
خاموش نشین و مستح باش
اے تلول از کارین تر شہ تر ہر عشا
تا مستحق رحمت یا بد مقام و مرتبت
موجب گے عنبر و پد لطفش گے کشتی کند
دپیش دریا نہمان این نخت دریا جان
ای قطرہ گر اگر نشوی با سیلما ہر شو
مستفعلن مستفعلن اکنون بکیر نہمان کنم
دارد خدا تقدی و گر کان ناید اندر چکر
ہی آنگہ اندر باغ جان آچنے بر ساخته
پاس و درختان بستہ بند تو بر کشاوی با شکی
ای عمر بی مرگی ز تو دی بر کسے برگی ز تو
جیوان گاوی را اگر دم کنی نبود عجب
در پیش آدم گر لک سجده کند بود عجب
دخاک تیر و خاشی انداختی از بس زہ
از بغم و صغرائی تا وز رخ زور سوا ای با

کم عن حبیب تہ دعانی
کم انبسی و کم سقاے

کم قاق زودت و زودت
کم انبسی و کم سقاے

ہرج مسدس از بقبوض کفوفت

شکر کش شور و بقرارے
کاکے زگسست بر چہ کار
آن لالہ رخان کو ہسارے
سنگر بچمن بچشم خوارے
کز غیب بروید پانچہ کاری
ہر یک مزہ و خوش گوارے

گلزار نقاب می کشاید
امروز نیشہ در کوع است
یارب کہ کرا ہے فریبند
زیرا یہ مسافر ان عزت
گشت ست زبان گنا و ناطق
بمشد بکلوخ و جان یافت
بعضے چہ شکر اگر شکورے

بجر ز شمن سالم تقطیعہ مستفعلن مستفعلن مستفعلن

آخر چہ کم کرد ز تو کز تو بر آید جتنے
بر خواند اندر کتبت از لوح محفوظ
چندین خلاق اندر و مہر یکے راستے
چون ایسا مذہبی چون ایسا اندر
سیت سودیا پر پوشت ناستا
کز غیب جرق طویان آورد اندر
طولی و علقوم بشان را زار و طلقے

بر تو زیانے کہ شود از تو دم گزشتی شود
ای رتہ عالمین بخشی ز صیای یقین
خود بیشتر از برای او در سجده چون گران
دریای پرور جان عمر دراز و جان ما
در کشتی غافل شوی کنیل عشق مستو
شکر ز تو ز تو ز تو آواز خاندن شنو
چون شمس تیز می گویا ز تو ز تو

زجر شمن سالم

صحن گلستان خاک بد خوش ز گوہر ساختی
ای حق عنک مرگ پلایندہ اسپر ساختی
سیرین گاوی اچو تو در کسہ عنبر ساختی
کز بہر خاسکے چرخ راستا و چاکر ساختی
یک خاک را کردی پر یک خاک را ساختی
زین چار خرقہ روح را ای شاہ پادشاهی ساختی

مرغ ہما گوی را رسم سخن موختی
عاشق دین رچون تم کز شہی سخن گفتی
آن کو جا گیری کند چون آفتاب ز بہر تو
از اختران در رنگ و گل تاثیر او موختی
از گورد زنت کردہ اکشانی قادی
در آتش خشمید صدا ب رحمت می نوی

کم چاستنی یامکانے
بین انبسی ناد و المعانی
باسد علیک یابے
بمبس گرفت باززارے
میجوید از خداے یارے
خوششے نگرند و شکارے
گر خوار نظر کنی نشاری
در سد و شنا و شکر باری
در شکر نمود جان سپاری
بعضے تر شند از شمارے
نے واعظ خلق شونہ تارے
معدوم پادشاهی گیسو ز مہر سنج
مخاکیان را گوہر ماہیان را راستے
وز بہر خدمت موج او گد غایقاستے
پس عمر مایہی بود ما را ناستا غایتے
کوش تو گویہ میکشد کو بر تو وارد رفتے
نی این شکر را صورتی فی طویان راستے
کان مطلع خورشیدہ ادر عجاہ ساختی
آتش زوی در جہم جان روح مسخ ساختی
باز دل ہر مردہ را صد بان و صد پر ساختی
بر در خزان ہرا و پاکیزہ منظر ساختے
اورا ہم از اجزای و معدنیج و لکتر ساختی
در راہ دل تا آسمان مہاج و مہر ساختی
در گورتن از بیج حس بشکافتی و در ساختی
و اندر آل بسینہ صد گونہ آندہ ساختے

فصل نویسی و یونانی - من مع

کلیات شمس زری

روزی بیاید کین سخن خصی کند باستی
 ای شمس زری در مقبول گان ساختی
 آتی قباب کشتان با گمشان آینهی
 یا پو عشق جانفزا در هوای پازوسی
 چندان در آتش در شید کاتش آتش روزگار
 جانها بستندت بسی کونبر و از تو که
 هر دو جهان همان تو بنشسته گرد جان تو
 پیر جوان گردی تو سر سبز این گلشن شدی
 چرخ و فلک میرود تا تو ز پیش آموخته
 خدان بیست چهره را تو ختی عاشق کشی
 رستی ز دام لایع جان طالع گل آینهی
 شب درو کی یا بر ترا چون نیستی از سر
 ای شمس زری بیا که تو روی شام
 ای آنکه بر اسپ بقا از ویر فانی میروی
 نه چو عقل و اندیشه نی چو نفس ز کین
 ای غرق شامی ای خود واد صبا می آید
 شب که در انما زین جهان می رود و آنگاه
 آتی با ختاب آنگهان در زور خوبی آید
 آخر برون شوزین صور چادر برون گنده
 آخر در امانی کن مریدان راسته
 ای آنکه هستت در سخن مستی می ای کن
 پیر از غمت هر جا زن پیش کا یاد نسته
 ای هم غم گرام غم ای هم کرم و هم کرم
 استغفر الله ای غم صوفی بدود که کی چ
 ای تو که شکران در ده تو آن رطل گران

کتاب حیاتت خواند دست تو خوشی در ساختی
 ای شمس زری تو شیخ معنی موبو

زجر شمن سالم

مانند شیر و انگبین با بند گان آینهی
 با عقل پر حرص سج ای خرد و دان آینهی
 چندان نشان هستی که تو با بی نشان آینهی
 آیس شدند خسته دل خود ناگهان آینهی
 صد گونه نعمت بختی بیکه سما آینهی
 پیر البسیه در سی چون با گمان آینهی
 جان جهان بر می پرده تا با هم آینهی
 و ان چاره چون حضرت و با گلستان آینهی
 جستی ز وسواس جان اندر جهان آینهی
 بر با هم چک میزوی با پاس بان آینهی

زجر شمن سالم

دانی و میانی آتسو که دانی میروی
 نه روح حیوانی زمین تو جان جانی میروی
 از در سه ساسی او اندر سانی میروی
 تا خود پنهانی خود صد کاروانی میروی
 ای باد شاه شهنشان دره نشانی میروی
 تا چند در کلبه شبر در گله بانی میروی

زجر شمن سالم

دلدارتی یقین کن بر تر جان ساعته
 بنما که بنیم دولتی پس جا دران راسته
 بسج دست این جان غم دل غش جان راسته
 هر مرغ زانسوی پرود کوشش زبان راسته
 تا دانی از زمان این زمان راسته
 تن چون کمان ل بچوزه ای جان بر چرخ
 از رخ جهان پر نور کن چشم فلک محمد کن
 توفیق و عاز لطف خود افسر کار راسته
 جز عشق او در دل کن تدبیر بی حاصل کن
 تیرم چه تمهید کنم برم بد تا به تنم

دستش به چایش به چون رت سوغتی
 و آنکس که شمنت طعون و ابر ساختی
 یا پو چو با گم با خط کد این آینهی
 وی ز کس غانظر باره خوان آینهی
 پهلوتی کردی خود با پسوان آینهی
 تو این آن هم باین دآن آینهی
 آری کجا و آنچه تو با حق چو جان آینهی
 چالاک در هنر آوی بکاروان آینهی
 کردن چو قصا بان مگر دران آینهی
 رستی ز افشای زمین با آسمان آینهی
 بر با هم با جلال زوی با و دان آینهی
 ای آنکه حرف بو الحسن اند بیان آینهی
 بر خوان خود ان الصفا دل را بجان آینهی
 از تلخکامی میروی در کارانی میرو
 از ره نشانی یافته در بی نشانی میروی
 آنکس که پذیرد که تو بی ارمان میروی
 اگر مستعینی میروی در ستغالی میروی
 تا چشم پندار که تو در بی معانی میروی
 کی غمخت پنهان چو جان در زمانی میروی
 ای ماه رو و تشریف و در آسمان راسته
 سکو غم از چرخ نه آن نردبان ساعته
 از جان عالم دور کن این نردبان راسته
 الا که صوفی گوید آن پیش از راسته
 در لامکان منزل کن لکن مکان راسته
 بر و غمازه کتم من آن کمان راسته

<p>نگردین فریاد کن خسر فاریاد کن ای نفس شیرخیزرگ چون یافتی از عشق بیگ عشقت منی چون وهد در همه انسون ای امیر و جنوت تو ای ساکنی در طوفان تو شایسته این من محمد شمس الدین زوارنگ لم یزل ای شاه سلطان آدمی و آدمی از لامکان ای اصل کاستان جان وز رشک پنهان ای پرچی جان را تا دلبری نشسته هست بی نشان از نور پاک یزدش چون خمس تبریزی رو چون سینه چون</p>	<p>بتراب شاداد او کن این غبار است اند از تو پیش سک این لوت خوان است مستی نشانی چون و به آن بی نشان است جان داده طبع سوت تو هر چه ای اساعتی تیر زخمت کن تن آن خورش نشان است</p>	<p>ای دلخس جان منی چون این غم کی ای ز می جان خیر تا پسندانی از سبب ای کرده مد را تو مشق از عشقت ای خورشید یکدم برین سورا کن این او شکرت کن ای اگفت دریا محروم کردی محرمی</p>	<p>کی گوید آن نور شمی خواهم فلانوا ساعتی اگن تو در قعر سقر آن دامن نان راستی از بختش شمی شفق بگذر کان راستی در دیده ما جای کن نور عیان راستی در خواب کن جانادی مرپس بان راستی برق شب مان بر روی سخن ز شایان بست</p>
رجز دشمن سالم			
<p>صد آفتاب چرخ را چون به برسم زوی وای زهره و صد شتری ای تر لطف ایزدی زلفی هست نیکو طراش با خلیسان احمدی</p>	<p>یک مشعل افروختی تا روز شب ز سوختی بخش از خم لرم ای صنم زیر آفتاب اندر خم ای زاهد بر طلب چه عیب روز و شب</p>	<p>عذری بجزم آموشی نکی نعل شد از بدی هم حسرت بهرادی هم قبد مسر سبیدی اندر عمل چاکتری در عشق هر دم احمدی</p>	<p>عذری بجزم آموشی نکی نعل شد از بدی هم حسرت بهرادی هم قبد مسر سبیدی اندر عمل چاکتری در عشق هر دم احمدی</p>
رجز دشمن سالم			
<p>وای مدد در چرخ تو خورشید چرخ چرخ چرخه و گراگینخته منی آدمی و نی پری آن هسته و این تیز روان تیز و نفعی کا دل فرانی بندگی آن سرمانی سوری تا آسای ز جنس خود جز روی از انگاری تا بجز خست خویش را نفروشی و با خونری آن از خسر باشد که تو عیسی و تو زوری گر بوضعی باشد ترا زین سپهرین بوی بری وین دولت زنده در بین از وار حقی بی باوری در واژه موران شده آن چشمهای بهتری در راه خود در مانده گر چند نزدیک درن</p>	<p>یارب نم جویای تو یا خود تو جویای منی تا پان باشد ز آنکه پادشاه انجارتان کشد خوشید گوید سنگ زان تا فتم بر سنگیت خوشید گوید غوره از زان آدم در مطغنت گوید بی فرمان برم جز در جهالت سگرم آنکس که زانجا زرد باد لب زگر خورد عیسیست باز کند و زرد بود گوهر کند مارا چه بر می سبب زان خشک ای طلب از روی همچون آتش تمام عالم گرم شد مستاب تا مدد مانده دیوار تیره مانده یا جانب تبریز شوازش شمس وین مخلوط شد</p>	<p>ای رنگ من منم منم منم منم منم منم منم تا سزا شد ز آنکه سر فرعون از دوری تا تو رنگ واری پادشاهی در گهر مهر که نفروشی و گریه کنی صلو اگر می خبر خیا است گذرم از جان نایم چاکری کوچک نشین دست گوان از چه باشد از نری گوهر بود بهتر کند بهتر ماه و شتری مارا چه عیسی بی طلب همد آید سروری بر صورت گرامه چون کمان گسرت زری تا نایم آمده آنسو نگر بر صبری یا از زبان و اصفان از صدق بنایا وری آدم آوان ببلان که جان نماید لب</p>	<p>ای رنگ من منم منم منم منم منم منم تا سزا شد ز آنکه سر فرعون از دوری تا تو رنگ واری پادشاهی در گهر مهر که نفروشی و گریه کنی صلو اگر می خبر خیا است گذرم از جان نایم چاکری کوچک نشین دست گوان از چه باشد از نری گوهر بود بهتر کند بهتر ماه و شتری مارا چه عیسی بی طلب همد آید سروری بر صورت گرامه چون کمان گسرت زری تا نایم آمده آنسو نگر بر صبری یا از زبان و اصفان از صدق بنایا وری آدم آوان ببلان که جان نماید لب</p>
رجز دشمن سالم			
<p>پر از نان شادی کنان کنان عطان غمنا نشان ز جان اقدما چون شاه سینه بکری</p>	<p>وارسته از سر پای و در حجت خزان حی کمل نیز خندان آمده بر سو بل خوش شد</p>	<p>کرده همان را پنج ملی چون ماه بیدار رس رعنا و خوب و نازنین از بلو با گشته عری نمودن با عاشقان چون آفتاب خاوری</p>	<p>کرده همان را پنج ملی چون ماه بیدار رس رعنا و خوب و نازنین از بلو با گشته عری نمودن با عاشقان چون آفتاب خاوری</p>
رجز دشمن سالم			

ای بارگر کو گنی اقبال را صد تو کنے
 من از عدم ز ادم ترا بخت نہا دم ترا
 شربہ پر ایمانہ شو و از خوشن بگیا شو
 تخم وفا با کاشتی نقش عیب کاشتی
 مانند تیرے از گمان بجزرتن سیرغ جان
 بزادتم شمس من محبوب جان آفین
 ای یوسف خوش نام من رہ مروی ہر
 در سینہ این عشق و حسدین کز پیش
 دامن ندارد غیر از گردانی اسے نحو
 بر نام او این تتران بصدم چوبک زنان
 بودند و گشتند آن طرف چون آہن رہا
 ارواح همچون شتران آواز شیرستان
 خوشتر و دیدای ہرمان کا طبعی جان
 خاموش کن گز بلبل رسو گلشن بار
 احوال لذی کا ندر دو عالم اوستے
 شد صد ہزاران قرن این ملکے پاس
 در در شکی بشنوز حق خودگی شی ایکٹ
 چون قول قل شنیدہ یا ز عبادنی شودلا
 زانہریناہ اسبیلی آرزوست اما شاکرا
 مردانہ بیرون جوش اندوزن عالم خوشی
 اسی ز چشم عقل مہمان تخت مل سلطان توی
 ہم کو وہ و صحت ہم توی ہم گو ہر دور یا توی
 با عاشق از عالم گو باد یواز آدم گو
 خود را نمودی ای اصدانہ بقتوس بے صورت
 نادیدہ کس کے گو پیاہنی ہر لاش و دگر

تا بگو کہ راہ این سو کنی باشد کہ با خو کنے
 آئینہ و ادم ترا باشد کہ با خو کنے
 باور و ایمانہ شو باشد کہ با خو کنی
 بس پردہ برواشتی باشد کہ با خو کنے
 آن را بندیش ای فلان باشد کہ با خو کنی

زخمر شمس سالم

مسل یعقوب خرد تا زینتی در چہ
 دل را کہ آگاہی ہر جزو لہذا آگے
 در زن و دوست خویشین درد آن شامنی
 و اند مبارک حضرت با تہ ہایون در
 زانسانک سو کہ ہر با پر خود پر دے کے
 ہچون عربی میکند آن شتران انہنے
 زندہ کنی ہر مردہ را مینا کن ہر آگے

زخمر شمس سالم

ہچون صفات ہوا اند خان کل شے
 در گردش اندازیم این گم میکند از خویش
 بان ای دل لا و جدای بیکت یکے
 ما آگند لا تقنطوا من رحمۃ اللہ بر تونی
 گفت است از دہشتی با آگور و اور چنے

زخمر شمس سالم

چون صد ہزاران ہا و حور آسمان توی
 ہچون بہار اند چمن برگ و درستان توی
 از سوز و از نام گوین آچکچیکان توی
 چون کہ نمی بینم ترا اند ہر زبان سان توی
 این را تو میگویی زن چون زبان توی

من گدردہ را کا شتم آہی را آہستم
 ای گوہر کان من علی سید دلون من
 ای شاہ زادہ و دکن چورا ز خردا گوکن
 ای جمع کردیم و زدو علی عشق ہر شک
 استو لغتو او یا کتم و شغنیوا اشرا کتم

آن سگ بود کز بیدہ سپد پیش ہر در
 مانند مرغی باش بان بر بیضہ چون پاسبان
 ماتہ خورشید از غمش میرود آتش تاب شب
 زان انبیا کا ندر جان کردند دور آسمان
 میدا کز بی نزال و ترمی نرید بزد من
 بر لوح دل مال جان مل حق این نیز
 اینہا ہر شدہ لی چون پردہ ہزار خوش

قوم قادی ہری کونقش تمش نہ شک
 بی شک شہنواں جرت اگر چشم اناری بین
 زان وعدہ اصدق حق خودن آگاہ شو
 کا نظری آثار ما وقت بسار ان یو
 اسی عمر و خلقت ہر برہ و ہر ہر پار شو

ہم ساکن و صباں توی یکے توی صمدن توی
 در جسم ما چون بان توی در جہانما جان توی
 ہم ہستی عالم توی ہم ہستی آدم توی
 جو بیان بدم رشیت دزدگر گوین توی
 سر لگو ہر سدر را اسرار ہر انوار را

ز جرم تو بر خاستم باشد کہ با خو کنی
 آخر بین احسان من باشد کہ با خو کنی
 روز اہل ریا و کن باشد کہ با خو کنی
 باری بیخوبی نگر باشد کہ با خو کنے
 دستشہا ایمانم باشد کہ با خو کنے
 تیرہ و اورا بین باشد کہ با خو کنے
 وان خربود کرمانگی آید بسوی نو کے
 کو بیضہ جان بیدتستی دو مل قفتی
 چون شب شود میگردد خوش برگرد ہوش چون
 رشتند از دام زمین از کشتی و اسبے
 بی صحبت تصویر ایکتاہ را بنور سے
 تا از قوم مل شد ز لطیف وہ ہے
 فی لہرہ بلند فی قواسے نوم گزنی آہا
 جبل بخارستان رود اما نیلو کہ کے

تا کہ بسوزد و در می چندا کو تو گوی کہ ہے
 یایا انا اس القوا بر خوان ہر من
 در حیرت ہوت بسو ایمن بخوار و اسی و
 بخشای چشم حیرت و در دیدہ آتش و
 بر خویش خن آنہا تہ را کی نامی ہوی گو
 اہل ہر پردہ زبان گویان شو ہچونے
 پستی توی بلا توی ہم توی ہم جاست توی
 صورت توی معنی توی پید توی پنا توی
 صد چونی چن آسمان ظل بی پایان توی
 چون باز کردم دیدہ دیدم کہ ہم جان توی
 فی نی ہانہ است این سخن خوشی این سخن توی

ای شهسوار خاصک که عالم جان تاختی	زخمر شمن سالم		بجانها بر جسم نه روی سحر میدان تاختی
چون ساکنان آسمان خود گوش بریافتند	توسلطان بر تاختی هم سو ایشان خسته	ای تو نهاده یک قدم گداز از حرم و جهان	پس ره کلامی غصبتا بر مسپان تلخی
خوپرد با وقایه وانکه خراب عشق تو	توپرد با گدشتی چون سو ایشان تاختی	عقل از تو بی عقلی شده عشق از تو هم پیشین	هر جسم را خودم شده تو چو کعبه جان تلخی
تو بلبل و لدا رشو با یا خود غمخوار شو	زخمر شمن سالم		بانمخز بیزیریان گر سو خوبان تاختی
ای دوده جازالطن تو خوشتر ز مستی عالی	خوشتر ز مستی ابدی با دود و آسالتی	یک ساعتی شریف ده جان از این طایفه ده	آن ساعت پاک از کی و تا کی عیال ساعتی
شاهنشسته نیامی کرد دولت بیخاسته تو	باغی بشادی منتظر تا که کنی تو فارقی	چون جان نذار نقش خود با عالم جان خود	پای نذار کنش خود کان لایق ست تو باقی
پاراز کنش و یکس هر خطنگه که	در کنش خود شد خوشتر پاراد آنجا راجه	جان نیز داند جفت خود در غریب نزدیک بد	گر غیب ظن را بود در خود و هر برین ساعتی
جانی که او دست آن مجوس این شهر در جهان	چون نیست او را در زمان از بهر آن قتی	چون شاهزاده طفل بد پس مخزن ترغیل	تعلت نهاده بر زونا بر کشد او قاسمی
تو فصل دل را با زکن قصه خزینه را زکن	در مشکلات دو جهان بود سوالت حجتی	همخانه مستان پوست از دست مستی صلاستی	طغلی و پایت در گل است پس صبر کن قاسمی
تا فاتیبه که گوشه دولت بر کرد خوشه	از دور کردی خاسته تا بانده یک اتی	بنوشته بر رایت که این یعنی شمشیر من	آن سحر تیر ز چین اندر بصیرت آسیتی
این بار من کی بارگی از خویش دارم فستی	زخمر شمن سالم		زین کثرت بیخاسته نخواهد من در حدی
خواهم سو گو که عیال این یا شدن	بحریت خود خوار و شکوفای دو ستار آن	کثرت پریشانی و در وقت تفریب میکند	بگذر ز کثرت تا خوری جام و در دست
بود و نبود و خوشینن باید همه با من	تا از و حاصل بر جور یابی بران در مرتبه	سزدای حسی بشنو گوش موش جان	پیر و از کن زین خامه ان باشد کیایی دولتی
آن مع عالی شیان پر مرده شد زین که	ای جسم خیز از میان که تو گزتم نرفتی	ای شمس بیج دل رو بکن بنیاد هستی بر کن	از یک چرخ است مجاز خوشینن جو عزت
آنکه کند که کرم با ما و گرد ساسنه	زخمر شمن سالم		وز بهر لشکر نامی ل تو سنجی از فاسنه
بالا بدی مانند خود شون لذت صد تر	زیر آمدی ای شاه جان با هر گد اور خسته	کردی مرا از عشق خورت لطیف و بنا خود	طلعت که بود اندر تم از نور جان پر و خسته
اندز شکار پهلوان بر د ز شیران عقل جان	وانکه سواره شاهان بر یک ل شان خستی	مانند تم در وفا چون شیر اندر میشا	مردانه چون اثر با تیر لب لشکر تاختی
پنهان شدم اندر زمین از چشم تو ای پیر	پنداشتم شناسیم خود عاقبت نشناختی	ای کیمیای سحر که بر بار عشق سرمد	تاس تن از ز کنی چون قره ام گدختی
بگدختی مس مرا در آتش آن کیمیای	آخر چو ز گزتم تو دیدم که خوش نبوغتی	زین در و بیدان تو در آتش جهان تو	جانم ز غم تا گشت پر در آتش گدختی
چون شمس درین ان چشم و بی چشمی	زخمر شمن سالم		کردی در اشکات خود بی آنکه با من خسته
ای شاه شاهان جهان اندر مولانا علی	ای نور چشم عاشق ان سر مولانا علی	حمد است گفتن نام تو ای تو فرخ نام تو	خورشید و سه هندی تو اندر مولانا علی
خورشید مشرق غاوری در جگه بسته که	ماست غلام نیکبے الله مولانا علی	خورشید باشد ز که از خاکدان کوی تو	دریای عمان شبنم الله مولانا علی
موسه عمان در غمت نبشته بد کردی	داود خواندست ز بهر آنکه مولانا علی	آدم کند عالم هست عیسی که پور میر است	در کوی عشقت در هم هست الله مولانا علی
داود و با من چو هم قدرت نموده کردگار	بر طبل با قمر از کرد و الله مولانا علی	آن نور چشم انبیا احمد که بد پر و جا	میگفت در قرب دنی الله مولانا علی
قاضی و شیخ و محقق را و بل کعبی	هر سه شد نازدین بری الله مولانا علی	گر مقصدای جاهلی که دست در وین جا	تو مقصدای کالی الله مولانا علی

چند

<p>شاهم علی در کتب بعدش حسن نجم سما موسی کاظم ختین باشد نامش رهنما مندی سوار آخرین بر خصم بکشایم دیو پری و اهرمن اولاد آدم مردون</p>	<p>خوانم حسین کر بلا الله مولانا علی گوید علی موسی رضا الله مولانا علی خارج رود زیر زمین الله مولانا علی دارند این سر در دهن الله مولانا علی</p>	<p>آن آدم آل عبا و نام علی برین العباد سوی تقی آی تقی در هر دو عهد بخوان تخم خواجه در جهان با چیز و ناپیدا شود اقرار کن اظہار کن مولاروی بن سخن</p>	<p>هم با قر و صادق گو الله مولانا علی با عسکری لازمی گو الله مولانا علی آن شاه چون پیدا شود الله مولانا علی هر لحظه ترمین کن الله مولانا علی</p>
<p>ز بر شمس سالم</p>			
<p>ای رهنما مومنان الله مولانا علی داننده راز همه انجام و آغاز همه ما جلد سرگردان تو هم والد حیران تو بردار از جام سخن مارا بده فیض سخن احسان ز تو ارکان تو بران تو لبدان تو قیومی و هم اکرمی سلطانی و هم عظمی ای مرغ خوش امان بخوان الله مولانا علی</p>	<p>ای سپروش غیب دان الله مولانا علی ای درواغ از همه الله مولانا علی گوینده بران تو الله مولانا علی از تست کام در دهن الله مولانا علی هم روح و هم ریجان ز تو الله مولانا علی بر جمیع عالم علی الله مولانا علی</p>	<p>تو چشم و جان را مید کون در مکان را مید هم حی هم باقی تویی هم کوثر و ساقی تویی وحش و طیور و انسان جمله برانست تو حاکم بهت هست هم سالک از راه هم انبیا گویند تو هم اولیا و انا ز تو است ز تو جان یافته هم جان جان یافته</p>	<p>بج را بمولانا نما الله مولانا علی چشم و عیان را میدی الله مولانا علی قشام و زرقم تویی الله مولانا علی داری تو فضل بیکران الله مولانا علی هم مومنان را غمخوری الله مولانا علی هم عارفان شیدا ز تو الله مولانا علی نقد و روان یافته الله مولانا علی تبلیغ خود کن بزبان الله مولانا علی</p>
<p>ز بر شمس سالم</p>			
<p>تا بنشدت زمیندگی الله مولانا علی واده رکات اند صلوٰۃ الله مولانا علی چ و نماز است و صیام الله مولانا علی دارنده برنا و سپیر الله مولانا علی آن بر دل دشمن نکلن الله مولانا علی مقصود کل کائنات الله مولانا علی خوش پادشاهی است و راهبر الله مولانا علی هر دم بر آ ورتوز جان الله مولانا علی</p>	<p>شمس عظیم و اعظم است غفران خود است خواهی که یابی ز نشان جان در رو و بر نشان زراق زرق بندگان مطلوب جلا بان دارنده لوح و قلم پیدا کن خلق از عدم بمجموع قرآن مدحتش حمد و ثناء و تعریفش اشجار و کوه و بحر و بر آسمان اند ز نظر گر عاشقی و را دین غرق و شوخ و در این ای شمس وین جانان در میان نشان</p>	<p>ای سرفرو برده چون زین آفتاب ز بر شمس کوشید روی در جهان تا شیر گیسو شود آز چو باشد گر شب از جان بر آری یار بی از جان بر آری یک سکه این از شیر عمل</p>	<p>مولاد حق آدم است الله مولانا علی کوجان است و جانستان الله مولانا علی ما سورا مکن فلکان الله مولانا علی میر عرب فخر محمد الله مولانا علی نام بزرگی شدش الله مولانا علی تبلیغ گویندش بغیر الله مولانا علی و آنکه زبان و دل گزین الله مولانا علی تا آیدت در گوش جان الله مولانا علی کوجان ده است و جانستان الله مولانا علی</p>
<p>ز بر شمس سالم</p>			
<p>می شنود آن باگنا الا که صاحب لقی از روح اورا شکری در باج اورا راستی بیچاره جان میز که حق ندارد راستی چون آسان این شوی ز بر شمس کوفتی</p>	<p>ای سرفرو برده چون زین آفتاب ز بر شمس کوشید روی در جهان تا شیر گیسو شود آز چو باشد گر شب از جان بر آری یار بی از جان بر آری یک سکه این از شیر عمل</p>	<p>یک لحظه در بالا اگر تا بود که بینی آسیتے شاهنشاهی باید شدن تا با دوش یا سفتے میر و بی از گوشت و اندر روی در سفتے با نخی دانی کاغذ نبود خرازا قار سفتے</p>	<p>کوجان ده است و جانستان الله مولانا علی کوجان ده است و جانستان الله مولانا علی کوجان ده است و جانستان الله مولانا علی کوجان ده است و جانستان الله مولانا علی</p>

ای سرفرو برده چون زین آفتاب ز بر شمس

<p>شربت خوشی جان پروردگی زانابا غایت خود زنده و باقی است او یسے بی پرلی انسانا از دن بل پرلی بی پرلی نی شکر کنے غریب یسے بی پرلی حاصلے بخوان دوم زن پرلی بی پرلی مانند بل صفت یسے بی پرلی مخزن ترینا باخوان یسے بی پرلی که در فنا که در بقا یسے بی پرلی</p>	<p>بجز شمس سالم من خود کیم کیم است او یا اوز من بلین اذو غلام شود بر جان جان شوی بی بگل اسرارک فی قنطربک الہماک فی قنطربک یرلا و یرلم یرلا یرلا و ترلم مرلا گذرہ از عشق او در کام جانت انگن زان بلو دای سرہ گفت حق از کلام</p>	<p>ہر دم ز تم تن تن پرلی بی پرلی از جان و دل شوشتری یسے بی پرلی چکشم و حلدی دہل یسے بی پرلی از جہ عالم کیسے یسے بی پرلی حق گفت با من آتران یسے بی پرلی برگو کھلاتا لایرے بی پرلی</p>	<p>خامش کتم خامش کتم تا عشق گویش خود باز کنون بشنوزن یرلی بی پرلی از خود بکلی گذری ز آب گل گروی بری اکالتا جمی ما حالجا جا او عنے زین لفظها کتم بے روشن خار دہر کے آمدم کہ جان عاشقان گفتمند کلا لارینا ساقی بیار آن جام می مطربن آوونے آن شاہ شمس الدین بیاز جان جان بری بکے گردون سیر با پریش و دلدارے مرغان ابرہیم بن با پارہ پارہ کشتکی ای جز چون بر سیر چون سے و بی پر طنبور دل برداشته لایعیش لایعیشنا امروز رستم ای خداوند اکم قضا کر یک دوت را بکنند قضا ترا شمس جانز آبرو برسا از عزت رب السلام چون در شکو و باغ دل اندل خوشبوی ہم کھ ہم سلطان شو ہم خلد ہم سلطان دیگر نخواہی روشنی و خوشی کردن غنے شیرین کنی ہر شور را حاضر کنی ہر دور را شہ بلش دولت ساخته بلش فہوت ستا سبز زمین چندین کش سزا بر او شاد کوش مخدوم شمس الدین قوی تیز بلین قوی در ویزہ دارم ز توہ اقتضای شستی جان چشم گیر و باکے گرد جان شعلے گردست بوش صل تو یا بدلم در جست و جوی</p>
<p>ہر کور و گنگی زین صلا دار و دگر ہوا از غیر جنگی نشنوی در بیج خانہ لویے خوش عیش کن ہر خار را کش میرد گلزارے آینتہ بانندگان بے نوت و جبارے ساقی ما یم میکند چون شیر حق کرارے زینا فراموشت شود و آتش کم گفتارے گر زانکہ شمس الدین کند بر شق خود ہوا سرخ عشرت باشوی گرچہ ز غم چون شوی بی کرب بی پاشو چون آب اندر جوشوی ہم ز ہر دم حلوا شوی با طبع من ہم خوشے گر باہار بار در راہی کنی زانسو شوسے با ہر گونی زین پس چون غرقیا ہوشوی ہم خمی زخم ما خود غم را دار و شوسے جان جان کنی توئی ہر شت تا تو و شوے</p>	<p>بجز شمس سالم بر مرغ صد پر شود سو شریا سے پرد در شہر دیگر نشنوی از غیر سزانا لہ قرہ بدہ ہر شورہ را کش میرد سرہ امروز ساقی کرم دریا عطای محشم راقی جان در مید چون پورم یم رفتہ ای بل ارجہ یافتی از دو گل من خوش</p>	<p>از دام تن و اسیر خستہ دل شکاریے اجزای ہر تن سو سر برداشته طیارے گفتا شگفتہ می شوم اندر نسیم یاریے ز نور جان آموختہ زین انگبین ہمارے در گوش فتنہ در دم ہر لحظہ کارے ور بکنند دو سہو کم نیستش مخاریے</p>	<p>چون بر پری سو کھکچن ملک ہر شوے ہم کفر ہم ایمان شو ہم شیر ہم آہو شوے چون شاہ سکین پردی چون غلط شوے پر وہ ناشی دور را گرچن نکش تو شوے تا چند چون فاختہ جو سیدہ و کوکوشوی بابا وہ خندان خوش چون شایخ شفتا لوشوی</p>
<p>گرچہ پور و عن سوزت تو روشنی کردی ہم از جای در بیجا شوی از خوشی تن ہما شوے چون جان و دل کتا شوی پیدا و ناپیدا شوی از بیج جنگی و تری چون سیجا بر پری خالی کنی از سر ہوس زندہ شو در نفس تو جان خود ہی جان شوی ہر دور در جان شوے</p>	<p>بجز شمس سالم جانا نشاط و در شغل مہاش ہم با غیر اگر خشین شوی گیری خوش روی ہر بیکوی کہ تن کند از لطف جان اوزن جوے</p>	<p>دی کتہ فرمودہ جانابا سے اشستی جان را فتد یا عجب با چشم را ہی اشستی بس ہوسا کہ دل دہر بر ناکپای اشستی</p>	<p>دی کتہ فرمودہ جانابا سے اشستی جان را فتد یا عجب با چشم را ہی اشستی بس ہوسا کہ دل دہر بر ناکپای اشستی</p>
<p>کاری نمی بینم دگر آلا کسے شاستے سربا تو چون خشین شود انکھاہا آاشتی من ہر جا کہ کردہ ام ہوا آن بجای اشستی</p>	<p>بجز شمس سالم بجز شمس سالم</p>	<p>بجز شمس سالم بجز شمس سالم</p>	<p>بجز شمس سالم بجز شمس سالم</p>

تا بخورد تا ببرد جان مرا عشق کمن
 خون گل گشت جهان رختای سرون
 ای چو خورشید کوی چون نقش و انکشی
 گرچه شود خانه دین زنده ز خوش حسنه
 بیشتر آنکه دین نام ایجا نه سخن
 بر گزری و زگری خردل جوان نبری
 تا کنی کوه بیه دست لعلش زرسد
 تا نشی مست خدایم نشود از توجدا
 نعمت تن خام کند محنت تن ام کند
 خاک که خالی کند سوسن و ریجان شود
 او که در کشد خاطر تو خوش نشود
 این کشش عشق خدایم نشیند بر دست
 راست کنی و عدو حق دست نداری
 از ره تقدیر از این جانب شمس الحق پوی
 تو نه چنانی که منم نه چنانم که تو نه
 با همه ای شکست چه چون سوزن گزری
 چون هم جان برودل چو کیا خاک درت
 چو تو مو گوش کشان بروی از آنجا که منم
 زین پند ماوش کنم مبر تبر نوشش کنم
 ای ستم نگاری چند مرا آزاری
 آنکه ازان طراری باز بر دبر سنگی
 هر که گدازد یقین بد بود گنج و دین
 بار که بکشد او شود از پی سرمایه بود
 چون همه توفی و طر گفت بسند طبع
 عاشق تن رو توام نار و دعا گوی توام

آن کشتی کو و دهم هر نفس جان نوی
 دشمن تو جو روی یار تو گندم در و
 ای چو صبا باطنی نی چو صبا خیره در
 موشش که باشد بر مدارم گر چه موش

زخمتن مطوی

سگرش ای ل که از و هر چه کنی جان نبری
 تا سود و یا نشوی گوهر و جان نبری
 تا صفت گرگ در یوسف کنان نبری
 محنت دین تا کنشی دولت ایمان نبری
 تا کنی دلق کمن خلعت سلطان نبری
 تا کنی کانی مال مسلمان نبری
 دست نداری ز کمان تا که از ایشان نبری
 ما در ره قص کنان جانب میدان نبری

زخمتن مطوی

تو نه برانی که منم من نه برانم که توئی
 بشش چنین زیران که بانم که توئی
 جان و دلی را چه محل ای ل جانم که توئی
 بر سر آن منظر با هم بنشانم که توئی

زخمتن مطوی

من چون ملاحم تو دهم سارک
 افتد و سودش کند و رفتی بسیار
 هر که بخندد بود او در حجب ستارک
 مایه نداری تودلی غایب خود بخارک
 چند را نویی هر چه کنی می نویی
 ساده دلی ساز مرا سو عدم تا زوار
 من که زود آمده ام باش و شور آمده ام
 بس کن و بسیار گوید و آید و آید

زخمتن مطوی

گرچه به پهلوی توام گفت بسند طبع
 یار سپیدی من ان مگر زیده من

نوش گهر خوش نظری خوش بخت
 برکش خورشید صفت شب را بر از کوی
 شایع گزری با کند صاحبستان بجوی
 دایر و دل جمع شوند یک باشد و
 طلعت هستی چه ز ند پیش سبوی ستی
 ای کشتی خاخشش گل ز کشتان نبری
 کس نغز و نقد ترا تا سو میران نبری
 تا ز بوی نبری بلکه سلیمان نبری
 ز آنکه در بین بیج و شر این نبری
 رنج مشور آنکه تو هر روز انبان نبری
 گر تو بجان نخل کنی جان بر جان نبری
 آنکه دلی که تو ببری راه بر ایشان نبری
 آنکه تو بپس طمس ز بر پیمان نبری
 تا نبری لوح قدرت تعان نبری
 گر مه خورشید شوم من کم از انم که توئی
 که ز جگر گوش مرا جان و روانم که توئی
 لیک حراز هر که کجا تا بجهانم که توئی
 من ز رسم لیک بدان هم برسانم که توئی
 نذر گناه که کنون گفت زایم که توئی
 چند بدل آموزی منقطع و طسار
 تا هم اولطف قنازین نزع و زین زار
 باز نکشاد و ام این و آن خر سرباری
 شتری گفت توئی سیر از بسیار
 خسته دلان را پس گفت بسند طبع
 جان و دل و دیده من گفت بسند طبع

در همه عمر که سیر نگردد نفس
 قبله بر گیش تویی مرم بر ریش تویی
 زلفت من بوی تو خوش تر گوی تو خوش
 چون دل من است ز تن باز گشتی چه سست
 گر کز تو گر بهت شد گرم و گر کاست شد
 خواجه چه کرمی کرم تو زوی من کرم
 بر سر زبانه من با بگ زنی کشته من
 زخم زدن بر لب من کار گشتی شگری
 بر دل من همه را زانکه دین است هلا
 هم بوفایا تو خوشم هم بعباسا تو خوشم
 پیش زندان جهان با تو بدم من سنگ
 لطف تو بغیرت مرا گفتم برو بیچ مرم
 گفتم ای جان خسته تو خسته را چه کنم
 گفتم بگو چشم من چنان سخن راه زمان
 سید ایام بودی خدی ایام بودی
 من و دادا که کم ریت می ایام بودی
 حاضر و آره رسندی ایام بودی
 عشق تو بود دست و دل کار تو کرد دست قلم
 طوطی بطوطی پخته شد بعد از خوری
 ای طربستان ای در شکرستان
 ساقی این نیکه نوبت شربت زده
 پیشتر ای پیش خود شسته چه سده نو
 جام طرب عام شده عقل را خاتم شده
 دایب کافق شده پیرنگان فاق شده
 داد و دای عشق مرا زده انصاف در آ

ای ز تو گشته بی گفتم بسند ای
 بایه پیش تویی گفتم بسند ای
 روی خوش مری تو خوش گفتم بسند ای

کائنات دیدار تویی وقت اسرار تویی
 ای لب تو نماز و ای بت نماز و
 منوچهر تویی شمس شکر ریز تویی

رجز مثنی مطوی

فایغ و آزار آهنگه خواجه زهر نیک و بد
 کند تو ام خواجه تو ام خود اندر مدد
 وطن که من اندر چشم صورتم اندر کعبه

بچ فضولی بندی ای بیچ ملونی بسک
 آتش و نعم خورد و خورد باز دهر
 اگر چه بود و کعبه خوش بودش احدی

رجز مثنی مطوی

زخم بودنگ تو بر سینه و جان دگر
 بی تو وفا بی تو خیال به تو با دم شک
 کاشش برین دگر هیچ نبود گشته
 بدرقب است کرم بر تو نباشد خط
 زهر بر خود که رود از تو گزیند
 بر در شاه ز سر کرد مرا خیره

باز زبان جمله اسیران جبار اسیر من
 چون که خیالت بود آینه در چشم که
 چند گفتم که خوشم هیچ سفره زوم
 چون نبی بر روی فرجه کی بخت شوی
 چون زلفت بلوه کشم خیر دست شوم
 قصه در از دست بی آه ز کرد و نطف

رجز مثنی مطوی

فی سنا سلیمانم نسک ایام بودی
 کعبه و آفاق را سجده ایام بودی

خوش بود از جام خدی ایام بودی
 بر وحشت از دلم ز ابدی ایام بودی

رجز مثنی مطوی

از شکرستان انزل آمد باز پرس
 هم طرب اندر طرب هم شکر اندر شکر
 تا همه راست کنی پرده مستان ببری
 می نهد که گرم که گله یا بشری
 از کف حق جام بری می که سر انجام بری
 از همگان می برم تا که تو از من بسک
 چون ز ابد آن تو ام بی مقم رگد ز

قند کوفت خمر بود خاصه که در خند بود
 یوسفی اندر تقی یا سدی در افقی
 مست شد مست که اندگی با خبرم
 رقص کنان هر چه نوره زان او می
 هر چه ز خود مانده ام عقل دگر یافته ام
 تا غمت آموخته ام چشم ز خود و خسته ام
 من تو با هم فلک است کم و وزیر وزیر

رونی هر کار تویی گفتم بسند ای
 کار در سازم و گفتم بسند ای
 صبح هر خیز تویی گفتم بسند ای
 بیدل بن بیدل بن است شکر هر چه سست
 دانش و گوی سبک طبع قیامت زد
 چون عدد را بخورد باز و هر چه دوس
 آنکه در آن دلم بود زانکه زار و سست
 زخم من بر بگو خسته سبک
 با بجانم کنی در بسند ای
 چشم تو گزشت به بود تیره و خیره نگری
 این سفره منب نگر ره ز علی تا به تره
 با زیبای بطن با خسته پر ستری
 بنظر خون که بی شر و شور بشتری
 گر بناید کرمش این شب بار اسکی
 از ننه و جگ ساقه تقیدی ام بودی
 از همه جا بندت مقیدی ام بودی
 اسکی نو از کس انجیال ابدی ام بودی
 حل تو کنی شکم بود ایام بودی
 بزم زاناز منم چون تو با آغاز دوس
 یا قر اندر قر اندر قر اندر قسری
 زین خبرم باز زبان ای کزین با خبری
 شیشه گران شیشه شکن زده از ان شیشه گری
 عقل جهان کسیری و عقل نمانی دوس
 در خبر تو چون نگر و آنکه تو دوس نگری
 زانکه میبوی بنظر زور و شب اندر سگری

چون سپرد گریان شدم و ز بر لب و بر چنان شدم
 ای جان صدمان و چمن تشریف ده سودا
 از نو بهار کم کم این با در تملیض کن
 خاموش کن ای بی ادب چیر گو در زیر
 در دل خیالش زان بود تا تو بهر سو نگر
 داری در پنهان صفتش در چو شمشیر
 باز آرزندان رحم تا خلقت کله شود
 ساقی نبوش آن جام می یله می یله می
 باوصبا بخاسته روی زمین آری
 آه صبح روضه ش در وقت دار گیر کوش
 آمد ریاض گلستان تا وقت عیش و دوشان
 تن تن تن تن تن تن تن تن تن تن تن تن
 بر خیز زندی ره پیر با عارف حق ره سپر
 گر طالب آبی پاک را طی کن بساط خاک
 چون شمس بین از ملکین آزاد شو از کبر
 شاد آمدی شاد آمدی ناگه زور بار آری
 زاری کنان زاری کنان پیش رخ تو بیدان
 با خوش آید با خوش آید پیش من پیش من آ
 آواز ما آواز ما از تو عالم خند روان
 فضل و بهار آمد به بینستان پر از جوهری
 گلزار بین گلزار بین در آب نقش یار بین
 در جان بیل گل نگر و از کن عقل گل نگر
 وی صلح داد جنگ او بی باک جنگ
 چه جای باغ و باغ گل چه با جام و نقل
 گر باغ از دو قوت منی ز تیغ تر خون آمدی

خواهم که ناگه در خم خوش در قیامی آشتی
 به چند برانی من گنجه است جله آشتی
 تابی بخار غم شود از تو فضا می آشتی

سلطان و شاه نشسته شوم بر آفرین شوم
 بشنو شاه سپهکمان تا ناطقنا باه جان
 الایس با صیبت خود با بحر جان خیزد

لیکو تا آنکه شوم کاید قیامی آشتی
 تا تازه و سبزش کند آب بیوای آشتی
 یا کبر پستانی ما با سب ریای آشتی
 باقی ریای طلب اندر دعای آشتی

بجز شمن سالم

موان لطف بجز زان کن تا تو زد و زد گزری
 پنهان در گهر شب زان در پی بیرون بی
 هست این جهان چون رحمان بجز زان گزری

با سو فیال صاف دین در وجه کردی زمین
 چون می پری بر بال تو رشته خیالی بسته اند
 باز چو بر رویک پر شد پیغمبر تن را شکست

گپای و بیرون نمی زین خانقاه شش در می
 تا و اکشدت نسیم مهتاب پری تو یک می
 جان جعفری تیار شد تمانی نما پد جعفری
 مطرب گویا و از فی رنه می یله می

بجز شمن سالم

بلبل چن پیر استه یله می یله می یله می
 چو مطرب نمانت خوش یله می یله می یله می
 ساز چو رونده بوستان یله می یله می یله می
 یا چون ویل از قرن یله می یله می یله می
 کین ای ای بسیر یله می یله می یله می
 بهم زدن این افلاک را یله می یله می یله می

نوز عروسان چمن چون در دو یجان سخن
 سیفت او در سر کنون در از عوان از غول
 ای ساقی شیرین نفس نمان ان از پیش تو
 آمد فراق را دین از عالم علم الیقین
 بستان رساقی جام می یک در وقع او بزل
 بیمانه در کش مسجد فارغ شود از شادی غم

بنواخته در تن تن یله می یله می یله می
 چون سر روز کات و نون یله می یله می یله می
 تا نغمه ساز چون جرس یله می یله می یله می
 بیرون کن از سر کوه کین یله می یله می یله می
 تا بگذری از گل شی یله می یله می یله می
 بر بام زدی زن علم یله می یله می یله می
 با شمس تبریزی نشین یله می یله می یله می

بجز شمن سالم

بنشین خوش نشین خوش چون مجرم از آرد
 چون بلبل و گل گمانی برگ و با ساز گری
 هم شوق شنگ دل با خانه بر انداز آری

خوش بنیبت خوش بنیبت مایه پریشانی بنیبت
 سر روان سر روان هر چه با غلظت
 صبری کن صبر کن با با صبر کن

حوری گوری گری با شیبو که از آری
 ای دولت و خبت جوان بخش بود سازند
 چون یوسف مصری و کبر با قدر و اعزاز آری

بجز شمن سالم

گوئی سلیمان بر سپه عهده نمود انگشتری
 و آن ز گس خنجرین از غنچهای بهری
 وز رنگ در برینک من تا بود که بخار بهر
 چون این گل بد رنگ را در ز گمانی وری
 چه جای روح و گل و کز بنین هم خوشتر

رومی خان ماه و ش زانیده از انان ش
 گلرنگ ما بر همه گزاقاده بین چون هم وز
 عقل غارت میکند نسیم با شاد میکند
 اگر شاخه دلدرد شری بر سر و دار و سر
 ای مغز تبریزان خورشید جان شمس وین

چون تو مسلمانان خوش بیرون شد از کاش
 آویز با و حلقه های دست گاه زر گرس
 اینک پس پرده است او کو یکدند و کتر
 و رگل کند صد دلبری جان تا تو پیر می یگی
 زان غرق بحر عشق تو شدم که اصل گوهری
 در عقل زد و گشتی از چشم چون آمدی

بجز شمن سالم

گر سر بر روی کریمی شش روزی تو مر آفتاب
 نقشه که بر دل می اندر زدی که پدید آید
 آنجا که نظر آید اگر تا باز باشد ز نظر
 که عقل جان زدی زدی لطف تو جان
 من دوش دیدم مژگی اندر بال و سبک
 لقمه شدی بلبل بهمان که عشق را بودی جان
 ای جان که با کز پنهان ای دل بیا خوبی بین
 یک لوبه از مکر و سر سبز کردی لعل
 آمد با زید و تان خیر سو کوی بستان
 بلبل چو مطرب زنی برگ و خنجر کشتار
 تا خلق ز حیران شود و بیا من پنهان شود
 مست و خرابان می رود درین حال
 من پیش ازین خیر استم گفتار خود را شکر
 دکان خود پر داختم و انگار را ماند ختم
 آید بک رنگ و بود مستم مطلق شد بر
 کی در خور لیلی بود آنکس که بوجنون شود
 خاموش کن ای شمس و من با هر که را گو
 یک ساعت از تو بکلی عقل جان بر جا
 گر لاسم گوئی آن است گفتی چون خلیل
 که ضعف وستی نیستی در دیده خفاش تن
 گراز و راستی بشیر پیداکردی خیر و شر
 نبسته خنفس نفس نزدیک با چه چو گیس
 خاموشی شتر اندیشه کن که لاسکاید سخن
 آید گشته شده در طلب باوه رو
 بر سر فلجی تپه بار کنی کیسه بچه

درد بزد و در پهلوی و مجنون آمدی
 هر دست در و نداشتی چون شیخ ذوالنوی
 از زبان بدی گزاین نظر مشوقه پیر و آن کجا

اگر گنجا و اصل او یک گوشه برستی ز روی
 هر سر آنکس نیستی که چشم بست یک سبک
 همان تو آمدی این لوت عالم را بست

زخمتن سالم

شکین و لعلین لی ایمان فیزی فوی
 در بان شدی جمله شمان که عشق را بودی
 ای تنعاش لسلین آنفت و شور و سر
 چون یار من شیرین بی چون لعل و حلوا گری
 آه با زین آوی من نگر مدهدی که
 هر غنچه گوید چون بی باشد خموشی گسری
 تاجان مارا جان شود کوری هر کور کوری
 ماهی شیرینی بی بی شاهی که پختی فوی

از جان دل گوید پیش چنان جانان
 من میشدیم نام دالی جان و دل از روجل
 تن خود که باشد تا بود فریش سواران
 هر دم کن گوید خوش داری چنین زیبا رخ
 آنگو نما و میوه با آرنج و شمشیر
 آه با زهر بان چون خوشی من کشان
 آنجا که باشد شاه او بند و شود هر شاه
 محذوم شمس الدین با آمد سو تیریز ما

زخمتن سالم

قد جنون بشناختم ز اندیشه گسری
 استاد و گرا بچو بهر دکان بست گری
 پای علم او را بود کور است جان آن سر

تبتا را شیدم لبه بز فریب بگری
 که صورتی آید بدل گویم برون از غیب
 خاموشی کن لطف خدا هر دم پای پیوست

زخمتن سالم

این عقل آدم بگردین نفس ما بخاسته
 نفس چو سایه بنگون خورشید سیرا کاستی
 بر جای یک خورشید صد خورشید جان افزاسته
 هر چه که پدید آید بر بوی پیداسته
 اگر لاسه نگردی گس حال کس خفاسته
 با گفتی که پر گشته که چشم تو با گشته

و آدم از دیوان دل در نامه ای از آنگل
 درستی تن لاشدی من شر جان بالاشک
 در نیک بند و خدا کیسان بک و ابتدا
 این جن چون بوسل شد لبه و مجوس
 استار اچون کاسه اندر زین سها
 از شمس تیریزی به من بجز در حق

بجز زخمتن مطوی لقطیه مفتعلن مفتعلن مفتعلن

بچه زنی ساد و نیر و سیریز
 برده رفت ز نیت ما بر گری

هر گوشه ویرانه صد گنج فارون آمدی
 چون چشم دل این چشم تن بقیعت گردون آمدی
 دو کون گر همان بدی این لوت افزون آمدی
 گنج فراوان یافتی زیبا و موزون آمدی
 از سیم و زنگ و کیمیا شین چنان سیم بر
 اسی مانده اندر آب گل از عشق و دلان بر
 کسیت تا خود سزید پیش چنان بر
 هر دم گوید دلم داری چو بنده پا کر
 تا در گلستان خست روین چون بلور
 تا باغ یا بزمینی تا مرغ یا پشه
 هر جا که باشد مارا و هر دل شود سینه
 خوش گشت روشن ال زور خشان خندان
 اکنون چو اسیرم که تو از گفتم خورشید و انوری
 مست خلیلم من کون سیر آدم از دوری
 ترکیب و ویران کنم گرچه نمایک
 بر آسمان و بزمین بر آدمی و پر پی
 زمان رو که نبود در لغتین انیان سر سر
 اندر سیم یا تقدیر او و بالاتر از اسماسته
 بعد از تمام ملاحظه در وحدت ایا
 با جبر سبیل او و ابلین هم سیماسته
 چون می نمید اصل رای کاجی کماسته
 اگر استش به سها ای کاجی کماسته
 که زوق گفتی بدی هر چه که گویاسته
 چند گنجیم که به دل بکجه بگردی
 آنکه از گنج زراون بر رسیدیم بچو

<p>حاضر آنی که از دور سفر و در جنس</p>	<p>زخمت من مطوی</p>		<p>تا نظر آنی که تر و بار و منظور جهان</p>
<p>مرد که چون کبوتر است از نور صید</p>	<p>چون که سپید است و سپید نور چشم</p>	<p>عاشق او سو که به کت عیش آید</p>	<p>عیش جهان میر و یوگا و خوش بادی</p>
<p>غافل از آن لحظه که تو در لحد بودی</p>	<p>ای تو فوری زنده بودی که از آن کور</p>	<p>گرم بیکان چون زنی در پی زرق عدد</p>	<p>دیدن زورده تو زرق بلال است ترا</p>
<p>آنکه هر دو تویی نیک درون ندی</p>	<p>بسی و چون عجب سر و بیک پوز</p>	<p>تا در گشتن که تویی گشتن آن حسی</p>	<p>تا در طولی که تویی گمان شکر باطن تو</p>
<p>ز آنکه قریش نه در جنبش موج بودی</p>	<p>بچه قزاقی نبود بر سر دیاکت</p>	<p>بچه عفار با گهر گیس درین کف چو</p>	<p>عالم جان بچه صف صورت و کت او</p>
<p>ز آنکه در وزگی نبود در دل بجرامدی</p>	<p>کف همگی آب شود تا کبکبای برود</p>	<p>نیکت نیکی رود و پرورد سوس بادی</p>	<p>ز آنکه کت از کت بود لائق دریا بود</p>
<p>دیدم احوال کشان خوش نگار با نزدی</p>	<p>جمله جهان است یکی دین همه سس مکی</p>	<p>سجده گمان کی حدن آه چو بیرون حدی</p>	<p>سوی بار و ز خودی در خود و نظاره کند</p>
<p>شمس اشراق تویی بلکه تو نور امدی</p>	<p>زخمت من مطوی</p>		<p>حاضر شفاق تویی ناظر عشاق تویی</p>
<p>بویب و سوسه را تا کند راه زنی</p>	<p>بجو علی در صفت خود سهری را کت</p>	<p>از جنت خسته دلان جان گمان مینی</p>	<p>عارف گوینده اگر تا بسو صبر کنی</p>
<p>یار که جان و ولی گنج که بوالحسنی</p>	<p>ساقی جام انلی مایه قند و سس</p>	<p>غازی من حاجی من گرچه تین درو</p>	<p>راه زنان را زنی تا کت نام نه</p>
<p>عربع شان یاد و هی با نشان</p>	<p>باود دهمی مست کنی جلا حریقان</p>	<p>جمع صفرا یکی شمع خدارا گکنی</p>	<p>جنبش تر مکی مطیع بام سس</p>
<p>نام کس که از و چون گل تو خوشی</p>	<p>خامش با شای ل من نام مزاج مگو</p>	<p>گرزی و پاکدلی موسی و تویی</p>	<p>از یک سوراخ ترا مار دو باره گنو</p>
<p>هم شکران را شکر اندر شکر</p>	<p>زخمت من مطوی</p>		<p>هم نظری هم خبری هم عمران را قمری</p>
<p>سوی فلک حله کنی زهره اول ببری</p>	<p>بم گل سرح و سینی در گل طعنه زنی</p>	<p>هم قحی هم فرحی هم شب بار اسحری</p>	<p>هم سوی دو کت در جی هم غم بار اوجی</p>
<p>چند صفت گشت لم تا در و در گذری</p>	<p>چند جنون که در خرد و در سس</p>	<p>چند که از دید شکر تا تو بر و در زگری</p>	<p>چند فلک گشت و قمر تا بخودش راه</p>
<p>لا از خاتو زکی لا که استان بگری</p>	<p>که جز بات بیان هر طر لا در جی است</p>	<p>این که خروس سحری مانده شد ز ناله گری</p>	<p>آن قبح ساده به و دم مده و با و بد</p>
<p>مادر دولت بکنی ز خسته جان پری</p>	<p>چون که صلح دل و دین مجلس را شد</p>	<p>بیر بلا از تو رسد هم تو بلا را سپی</p>	<p>هم تو جنون را مدوی هم تو جمال خردی</p>
<p>آتش دل مقیم شد تو بسفر چپا سس</p>	<p>بجز زخمت من مطوی</p>		<p>ای که غریب آتشی در دل جان من سس</p>
<p>ای غم تو چو شکر می ل من چو غم</p>	<p>چاشنی خیال تو کی در دل مرا</p>	<p>آتش خویش را بگو کاب جیات آدی</p>	<p>آتش تو مقیم شد با دل من ندیم شد</p>
<p>ماه مرا محاق شد بی نفس از پری</p>	<p>نور دمی که عاق شد طاقت روحی شد</p>	<p>نور به است از همه خاصه که نور از پری</p>	<p>شمع بیان صبور شد تا بگیش نور شد</p>
<p>قبه بیست شهر را شهر برست از پری</p>	<p>بست پنگ قهر را باز کشا و مورا</p>	<p>دردش نه تیه گشت نام صفت</p>	<p>باز رسد آتیه از طرف عنایتی</p>
<p>ابدالنی و صالحم و بت من التبا عدی</p>	<p>زخمت من مطوی</p>		<p>این طریق اول هم با سس</p>
<p>قد طعت و سالی حیا قول عاصدی</p>	<p>یا فتی قدیم فی ال استیکم</p>	<p>آن همه حسن بگو می سس بادی</p>	<p>ای که بجهت نیم شب به نقاب آمدی</p>
<p>جنگ کی نقدی سلطوت کل سیدی</p>	<p>یا کک الایا من یا شرف الایا من</p>	<p>بی تو زبان و جاشدم تا درم جاشدی</p>	<p>جان شهبان و حاجیان چشم و طبع طالبی</p>
<p>ساز و بنا و تکیه و تکیه و تکیه</p>	<p>بسی و چون عجب سر و بیک پوز</p>	<p>بیک تو با همه خفا خوشتر ازین همه پری</p>	<p>بایر و در و مخراب هر سس با هم</p>

مست می نمی شوم ز شراب اولین
 امی دل خسته بان دبان تا زنی خوششان
 قدر وصال شان بدان باو کن گویش
 ای که تو مست وصل جو صورت عشق
 اضحی کنی بنظره قلت لکندی
 بجلنی جمال نورسین بلا که
 نال فواد ی غلطیتم و ماس
 نور وجهه الد با صدق لطفه الرحا
 ای دل بیقرار من سست بگو چه گوهری
 پنج مراهی میکنی فقرت ناچه میکنی
 گرم و شتاب میریست در لب میری
 باغ و بهار خیره سز کر چه نسیم میوری
 باگت کف که صبح انبیت حریف چیش
 موسی عشق تو مرا گفت که لامساس شو
 کرد و نهزایان ز غره زدم که من زرم
 اصل مکان لامکان مقصد جمل عاشقان
 منس عاشقان تونی صبر قرار جان تونی
 پیش بگو حدیث او کوست شریف شاه خو
 آمده که راز ما بر همه کس بیان کنی
 گفتم تر مسلم ز مردم شرم نبرو از سرم
 دید که ناز میکنم گفت بیایم کس
 کم دوستم ز چشم راست کنی بافتوا
 بهتر ازین گرم بود جرم ترا که نه ترا
 گر گمان سخن کند شک یقین آوری
 گر مثال قرضوا قرض دهی قرضه

ده قدی چه کم شود از خم فضل آوری
 پاکشی ز عاشقان در وجود و مرتزی
 بجز زبان لغت بر سر روی آوری
 خادغنی و غشیه همی و حسرتی

زجر شمن مطوی مخبون

ش فنی بقره قلت لکندی
 اطرین بنی بسکره قلت لکندی
 فاز بسره قلت لکندی

زجر شمن مطوی مخبون

انگشیشی تو آینه آوری تو یا پر
 راه خرد چه میزنی پرده خود چه میدر
 گوش به بندگی نمی عشوه خلق کی نری
 سون سر دست تو تلک کجی چه عیبر
 در مرد و گوش با چون نریان کس
 چون مگریم از به چون زرم ز سامری
 تا زود زکان بر ون کسک شمشیری
 جمیع جهان سر زنده خاصه تونی جوهر
 جمله تن و روان تونی جمع ششم تو لشکری

زجر شمن مطوی مخبون

آن شبه بی نشان جلوه پیشان کنی
 دست بر همه بجهت تو روی من گران کنی
 چون تو روی آورم سر زچهره رو گران کنی
 چشمه چشم حس را بگرد و عیان کنی
 شرح کنم به پیش تو بجز خط فغان کنی
 در بسینه سر کشته روز با جان کنی
 نیم قرصه قلب گنج کنی دکان کنی

طلکم بدور تا بجهت ما و نورنا
 قبلت ما خیا کرم لانت اولاکم
 خادغنی و غشیه همی و حسرتی

زجر شمن مطوی مخبون

جار امیر عشق از عین جنود
 تسکن فیه جوار تا تسکن نارنا
 من تبریز شمس من یلیع من

زجر شمن مطوی مخبون

از چه طروت رسیده ز چه خدا چریده
 بر حیوان و جانور از عدم اند با صدر
 از سر کوی ایچان سل تونی روان روان
 جمله جهان پی تواند دست نشان بی و نی
 نفس کس که جان بوسه ز نفس تو
 از به من گویم گم گر چه میان مردم
 منظره لطف شمس من چون کند و بگل
 آتشه دلان عشق با سوختگان راه را
 شاه جهان فرغ جان از تبریز میره

زجر شمن مطوی مخبون

دوش خیال مست آمد و خامی
 با سنگان پلاس کم با چون ملل منام
 سوسه شنه مگر که او نور بسره ترا ده
 گر نشان مار و راست چو میر ساخته
 کج بنشیند رست کورست بود سرای تو
 آنچه خورشید باش تو وقت شناسی
 گنج دل زمین نم سرچ نمی تو بزمن

طلخی خیال طیفکم دوست گل با جبری
 یا سندی بجایم کف فتنه گل آوری
 نور پهل و صلکم من اتق مسندی
 بر دو جهان خروج کن هر کجی موی
 ای دینی بنصره قلت لکندی
 یه شمس با بسره قلت لکندی
 یکر بنی بسره قلت لکندی
 در دیده خاکش تو تیا با کل نوری
 سوی بقا چه دیده سوی فنا چه میری
 بر تو که رخت خویش با سوی عدم می
 جانب بحر لامکان دم من و ان تری
 ز آنکه تو حله خوت لطیف گوهری
 در زود چشم ما چوستان آوری
 چون میان خاکدان نقوه ز جبری
 وصف عاشقان خود بود که بکس گری
 وحش و طیور و انوس شربت نوش کوی
 سر وجود میکند قدر ترا که عری
 منتظرند که بگو جمله جهان بیکری
 گفت می بخورم کلمت مکن بیان کنی
 خاصک جهان نم از من نهان کنی
 کربست طبع کند زودش کفر نشان کنی
 قامت تیر پنج را بر زه خود کمان کنی
 جان و روان تو نیم سو در روان کنی
 حیث بود خروس با و چه کمان کنی
 قلمه آسان منم رو چه بر آسان کنی

ز کس نیست که او را زود شود و کس او
 کس که زود ز راه با کس او

منغز شمس سبز بن روزگار شمس سبز
 آنکه بخورد و مبدم سنگ بجای دهنی
 مردخار خانه ام عالم بے کرانام
 بیج عمل ترش شود سکه اگر ترش بود
 درنگ که مومنان جوی کف زبان
 پیش تو است این موی نبری شمس سبز
 ای که لب تو چون شکران که قراب نشکنی
 عشق درون سینه ما در شمس آگینها
 مرده که زنده شد از و باز نشود گفت و گو
 شیشه موسوی مگر مان سگر که نشنوی
 صورت شمس سبز بین شمس سبز
 هر که اسیر سرب بود و آنکه درون در بود
 تا کنی سپاس او از دل خود قیاس او
 با تیر شمس سبز چون چون شدی تو نشین
 آب بد تو تشنه را در و جهان با تو می
 می زده بیم ما کونست و ایم ما
 چرخ ترا ندانند بهر تو جان فدای کند
 این خنجر بی نیست نشان کیست
 گردن عریه بزین سوسه ازین کین
 پر کن از ان می نهان تا نجیم بی و آن
 اسه شبه جاوردانی وی به آسمان
 تا زلال تو دیدم قصه جان شنیدیم
 ای شکر بنده تو زبان شکر خنده تو
 شیوه یا سیم کن سحر جیبان چنین کن
 با چنین ساتی حق با خودی کفر مطلق

زهر شمس سبز
 غم نخورد از آنکه تو روی به تو ترش کنی
 چشم بیار در خرم سبزه پیش روشنی
 از پے آسکه بلند روغن طبع روغن
 مست نبرم لامکان خوده شمس سبز

زهر شمس سبز
 وی که دل تو چون حجران که قراب نشکنی
 پستیک بود گذران که قراب نشکنی
 دا در از ان خنجران که قراب نشکنی
 بر سوار بر بحرمان که قراب نشکنی
 بر رخ او کشتا نظر مان که قراب نشکنی
 خاصه که او بود و سطران که قراب نشکنی
 تو دگری دا و در مان که قراب نشکنی

زهر شمس سبز
 بار به شکسته را بار که فساتونی
 چشم نهاده ایم ما و تو که تو تیا تونی
 هر چه ز تو و ما کنان همه را و دا تونی
 گردن این خنجر بزین شمشه که با تونی
 باوه خاص و فلکن خاص که خداتونی
 تا که بل ندان جهان باز که گیمیا تونی

وله

عاشق مشک خوش تو میکند صید آمو
 روز شد ای ستان شویر سوگاتا
 گریست گشته جی باوشته
 روز و شبای بر دست و بخویش شمس سبز

تا که زین سپنج را چون گل گلستان کنی
 ز آنکه نهاد در نسل خاص عقیق معدنی
 خواجه مگر ندیده ملک مقام یعنی
 لیک سماع هر کسی باکنا بشنازنی
 لیک اندای لیک زبان رهنی
 می نگری تو سوسو پیل چشم سینه
 نرم در آتوای سپر مان که قراب نشکنی
 صنع خدای من مکران که قراب نشکنی
 کور شود در و مکران که قراب نشکنی
 آن نفسی است با نظر مان که قراب نشکنی
 چند دوی تو در بدر مان که قراب نشکنی
 دست بر لغت او بر مان که قراب نشکنی
 خیر شود درین خنجر مان که قراب نشکنی
 تا تو تانی از نهران که قراب نشکنی
 سینه را که تونی میسره را قبا تونی
 آب حیاتی و حیاست دل و بقا تونی
 بهر زکات جان خود ساتی جانفزا تونی
 با کینیم این نان یوست خوش تقا تونی
 این خیریت مستبر پیش تو کاوست تونی
 گشته پست انبیا و ارشاد لیا تونی
 چشمه زندگان گلشن لامکان
 میرو دست هر سو پا تو اش میکشانی
 میکند من و ستان شیوه و کشتانی
 با شکور شسته غنچه گلستانی
 مست اندا که کشت نبودت نشانی

چند مستند پیمان نامندین مرستان
 چون برم نام او دارد سبب نیت خفرا
 تو اگر شیتابی بسوسه رخان آسب
 با هم از با ما و ان خود دست و پاوان
 این نوع می شتابد تا شمس بسیار
 غیر نیت را ہی غیر این نیت شتاب
 ای که غلیل من قولی بهر خدا بکے بکے
 بنده صفت ستاده ام بر درستان تو
 جان تو هم فدای تو لک و دم لکے تو
 خسرو و لبران چنین گشت که ای گریست
 آه نیت سماعتی چو خوشم من ربه
 آن سبب کشت گشت مرا که شتاب
 بچو سخن دست غم جبه ز حمت بکشم
 جلد تو باشی آن زمان دل شده باشد از میان
 زن زرنی برون شود و میان آن شود
 لطفت خیال شمس من از تبریز کین
 اشتر مست من بس کنده نعت شفته
 نیت صریح عن غم چو شتر درین صفت
 متوقف من پیش تو حسیته خاص آمده
 بر دراز عقل و دین جانب عشق کشان
 در نظر و لم می خندد رگ بر کشا
 ساقی مسخت و در بادیه هر یک بقدر
 دره ز ساقی بقا جام مخالفت رسد
 با هم کان فضا که چو که ز ما لوسکے
 ای تو فصول از هوا و تو قول از خدا

میروم سوایشان با تو گنم تو دانی
 اسم شدش مکتب بند دوئی بی شتاب
 آن سبب یوان بیانی قدر و شادمانی
 ای شهب نام او ان مستان میکشانی
 در دل و جان تبا یاد و بے دانی
 غیر این نیت ای غیر این سبب دانی

نام او جان جانایا و او بسمل کانا
 جان و سیه کوا من خست شیرین شیرین
 چرب شیرین بخوری پیش و شتر بکوی
 با نظریان در خواب تابش پاکوبان
 اس که داری تو نمی فیض کنی فیض عمی
 ای خمش کن ز خمش کن و بقا شدش کن

عشق او دره و انعام من هم کاسه
 مغزالی یاسین و از خدا او خاسه
 سو عشق کبی کیشب هم بین بجز
 در می بر بر بان هر می و دوستکانه
 غیر این نیت چسب تو مباحش است
 مرکب محابش کن باره خود دماغه

بجز شمس مطوی تقطیع معطلن معطلن معطلن

بنده نوازی کن پیتر آکے بکے
 خود و بشین در کشا بند قبا بکے بکے
 لطفت ناب یلان بهر خدا بکے بکے

اگر زنی مرا بقهر و زنجوازم به لطفت
 اگر زدی زانگی بوسه بسمل خود مرا
 اگر تو بشرتی سی قصه شمس و سخن ان

غم جفا کن رو پیش من آکے بکے
 بنده ام و ستاده ام از تر بکے بکے
 بهر تبسم و لب بکشا بکے بکے
 کین غزل است گوش کن بهر شاکے بکے

بجز شمس مطوی

زین شو چو آفت که تو بدین من رس
 ای تریاک حسد کی تو بپو بس رس
 پاک شود بدن چو جان چو تو بدین بدن رس
 چو تو بس لم نزل بر سر مرز و زن رس

کی بود آفتاب تو در دل چون حمل رس
 اگر غمت بخون با پاکت تیز رس
 بیخ فرو لکن تو خوش نک نک گمش
 حسن تو پای و نند پوست مسر رس

تا جواب ندگی در من و در من رس
 هست امید بان که تو در غم دل کن رس
 بگو زدی طمه آتش بر من رس رس
 روه زگر بر جود چون بسر کفن رس

بجز شمس مطوی

جام است و داده باز من بصفت صفتی
 چند ربا یا از گنم ساقی شمع منطنی
 باز من بو غم چو که ز بند مرقف
 تن تن تن ز من ناک نامی دست و نه
 تا ز عیان نسس ل که ملی شود خفت
 فرق بقدر میکند نوقل سندا ز صفت
 موج با مدول ز ز جوشش عشق کف کف

اگر بکام معرفت باز غم بیرون نهد
 بر دو بار عشق تو داشتیم از کلام دل
 سرور عاشقان که تو بهدم جام عشق تو
 دل زود زلفت کو جانب عشق جفا
 معطله بام ذوالبقرایت ز فیض جام هم
 سب و خطا کمان و زو غمان کیشی
 بد شمس من ترا راه بر و پاک دل

بچو شتر هماره در کف آدم صفت
 باز نشان تاب خود آتش من نعت تقنی
 خواند زوجه روی تو که تبا می صطنی
 اگر چه تو جیش و بی تا بروج زوفنی
 ما طر بکو نور دست ز خوی غفنی
 شرفضا بخیر بر زانچه خود مکننی
 باز من سراز با او تو جوش شدی و نه

بجز شمس مطوی

چون که وزیر خان نه رو که کیه نموسک

اگر کتاب خانه طالب باغ جان تو

اگر چه یک کی دست او بے دستکے

آنکه جزو شد او بخود جوش ترا تب کند
گشت مرا بجان توحید و دوستان تو
مست و خشم کن انگلی رقص و خوش طربان
دیو شود و فرشته چون نگری در و تو خوش
بچو دعای صالحان و تو بر این میشدی
چشم تو خواب میرود بلکه تو نماز میکنی
سلسله کشاوه دام اینها و ده
که بشال ساقیان عقل ز مغز سیر
جان و دل فقیر راخته دل سیر
عشق منی و عشق را صورت شکل کی بود
غرق گشته شو خمش شرم با چند چند
خواجا اگر تو بچو ما بخود و شوخ میندی
تیرجه به نیم شب باشه غیبش لقب
عاشق مست از کجا شرم کس کجا
باز رسیدت ما و ادقبع بیت ما
فدیح یوسفانه اش عقل شدی خانه اش
خامش کن که ترا از خمشان خریدی
خواجه ترش مرا بگو سر که بپند میدی
پیشتر آتوای پشی تو بر ترس پری
چون فرا و میکشی جان مرا گبکنی
برگه ای بری بان پیش میکشی
چند غنبت گم لیک ترا گنا چسپیت
دوش در آماز درم لاله به خجول کنی
گفت نه را جان من با فدای عشقان
خوان گرم نهاده نزد همه کس ای صنم

آنکه در آذری باید از و بر آوری
سین تو میکشد و تا کجا هم سیر
در دهم پنهان کز چون ترشی میخور
ای پری که از نیت بوی نم بر آوری

رجز مثنوی

نه خدا که از دل چشم فرساز میکنی
بنده سخت میکنی بند که باز میکنی
که بشال مطربان نغمه و ساز میکنی
از صدقات حسن خود گنج نیاز میکنی
ایک بصورت شدی این مجاز میکنی

تو همیشه بیت جو غره شوبه چشم او
از رحمت گشته در ره پوست زلفه
یک تو نام خوشی و هم چون کبابی خوش پی
کز خوشی است این نو ابرو و گرم پیش

آن سر و نبلش مبین جان نسبت لاغری
تا دم هر نشنوی تا سودت نسگری
و ترشی پزی دن هم ترشی باوری
سر تو چنین چنین کن نشیست و سر بر

باز چون اختران سو حقیض می پری
چو کز غنبت بر زلفش دست دراز میکنی
بر سر گور کشتگان با گنای میکنی
پرده و بلیک را جفت جاز میکنی
تاج شمان هم بری ملک یا میکنی
صورت سگ گر کنی آن بزگار میکنی

رجز مثنوی

طوق کز شکسته فوق فلک شستی
ساعر ماده طرب سغم شکتی
شک و قیج بوده گر و ابی
گر دهمی بیت تو شاد و فراح شستی
نخت شد مساعدش ساعد خود شستی

کی غم کس شنیده یا غم کس کشیده
ای تو مدد حیات را از جبهه رکاب شد
وز شراب گنگی پی نام و ننگ
گر قدش بیدری چون قدش پرید
و تو پچاهه حاکم بر تو چسپت باشی

در کف عنای او ناله آرم میکنی
یا زو سیم چیده گر تو فن پستی
طره دل رباب را بر دل من پستی
در تو چون ننگ کی بدرون نشستی
وز کف جان سخن او از کف خود پستی
در تو چون پیر راستی از بر کز بستی

رجز مثنوی

هست کز لبی اگر سر که بپند سید
تاج و کمر عطای غنبت بلند سید
ورنه پست جان من از چه کلد سید
لاشخری هم بری پشت سمن سید

گر تو بخیزی غم من بوس خرید ام
جان هزار و لوله بر تو گشت عاظم
هر چه که سید به به خیر آنکه که او
چون سبزی رنگد باره عمر میکنی

عاشق و بخور دم مرا نهره چند سید
کاش عشق حلیش را تو بپند سید
بر تو گمان برده که تو بر گزند سید
چون برشق قحط شد آب بند سید

رجز مثنوی

آمد وز و نامشست فانج خوش زین
خود که بود درین جهان نزد تو لب تکی
چاکر تو نمیرسد دست با سخواسنک

گفتش ای نگار من خسته دلی بگو چرا
گفت که من بدین صفت عاشق رو تو نیم
از من و خلق برده جان دل ای نگار من

ای تو چو تاسیا تو هر چه و بند سید
تا به کجا هم برو طرفه چنین جوانک
از تو دریغ چون کنم جمله وجود و جانکی
بچه که نمید پاز رخ تو نشاسنک

شمس جان توئی اگر بکنی با کنی

ریگ ز آب سیر شدن نشدم ز سیرت

تشنه تر از اجل منم در تنخ و از پیغم

عشق بدم تو رسد هم در ریش گم کند

نوح ز اوج موج تو گشته حریف تخته

هر که بشن شمس و گشت ز خویش خبر

رو نمودم تو گوئی که نه جانے

لطف تو ام نمی بلد و در نه همه مادر

گویند خلق غافل کینے خود بیا

سوح هوای عشق تو گرندی روی مرا

از بر شمس من رفرو کنایت این

زر کز آفتاب رابته کار میکنی

گاه مجاز بنده راحق حقیقتی دس

خاطر بچو باور نقش جود سید

نازد عشق تو مست مقیم بهر تو

گاه گدای راه را هست شایسته

بر طاعت شربت مرا گاه سینه تا میکنی

ساقی جانقزای من بهر خدای کوشی

بگریم توئی مرا از کف خود به مرد

بزم در آوی به دم بسیار نوبته

بگریم چه کم شود گر بخورد جسم

این دل بقرار از قدی تسراره

در تیر شمس من هست حیات جاننا

بجز شمن مطوی

لا اقل جرممان من نیست درین جهان دنیا

بجز کینه شرمتم که کینه لقمه رام

بجز رسد عجب مرا لطفت زب

بجز بود گران سگر چه بود کینچه

روح ز بوی آرزو تو مست و خراب گوی

بجز کینه نشان من کرده کبی نشانه

از بوس تو ای شکو چو کس برانے

گفتم اگر چنینه کینفس چنانے

آتشها بگشته چاره عاشقان منے

بجز شمن مطوی

کره شام رازد نقش و طراز میکنی

و آنکه حقیقتی بود سزاوار میکنی

خاطر ب نیاز پر ز نیاز میکنی

تو زلال و غرور غم مجاز میکنی

گاه قباوشاه را بنده آرز میکنی

پرده بوسیک را گاه مجاز میکنی

بجز شمن مطوی

باغ چمن توئی مها بر من بزین بری

ای رخ تو چو گلشنه وای قد تو صندری

فصل خدایچه کم شود گر برسد بجای

این صدف وجود را بخش صفای هر

بجز شمن مطوی

صدوت این طلسم را بکنی بیدنی

صدق است بر قبح و آنکه قبح چیدنی

میکشدش بهرون صورت کبرای او

عشق و ترا به یار من کف او چو شیشه

بهر خدایچه کم شود لطف تو کز ناست

من چه ننگم ای خدایا کز کاشا در آرا

نیست دبان عشق و خبر کف اوقن

نقش کشنده هم توئی در دل شجر

باز بقصر خویش روایکه با دره درو

باجرست او جان هست زه و سگ

جوهر زر نمودی گزید درون گانے

سوسن وارسته سر به سر برانے

من کمرش گرفته سوسن تو اش کشانی

کاش و عیان است او بر شل کمانے

اه چه شد که پیش او من شد و ترجمانے

بر مثل اصول شان کرد و در آرز میکنی

یا در ای بسته را خانه فراز میکنی

در دل تنگ پر گره پنجه باز میکنی

گاه خود اگر کبیر با چشم فرز میکنی

چک شکسته بسته را لاق تا ز میکنی

باز بچو ستهاش خود بچو یاز میکنی

در سرست من نکلن جام شرب احمری

وی ز خطاب شریک و منزه ام بنبرے

نیست نباشد نه بد چون رخ تو منصورے

چهره زرد چون زرم سرخ شود ز آوری

یا تراش زرد بان با کزن از فلک درے

لطف و عطا از و رسد دست غنی اگر

بسیار است حیات جاننا

زخمان

در قدم روزگار شایخ و مرید بے عمد
 مرد و دید عاشقان وصل رسیدت
 سر کہ ہفت سال را از لب او تلاوتے
 از گذرے کہ او کند در سرد و زنی
 آنکہ ز چشم شمع او ہر نفسے ست نقدے
 شست تو ماہے مرا چنانہ از تے
 نفس خیس حرص خو عاشق مال گفت گو
 پیچ گو دلاہ طاقت رنج نیستم
 سزے تو جز دلا تا بند و کہ بیگمان
 جانب ماگرمی کان نظر شایع را
 جان و دل مرید را از شہوات ماوس
 روح جوہر میکند شکر وجود میکند
 جملہ کبت و جوی تو مشکفان کوی تو
 کا چہ چہ میکند پیشورت رکوع خوش
 صبح چہ آفتاب زوایت رو شنائی
 گز زخمان بود در ظلمات کان بود
 در پے ہر منوبے ہست یقین محو
 گفت پیمبر حق کان زرت آوے
 معن معن ہمیزند شتر زین تفت تفتی
 قوی قوی قوی بلبلان نفس ہمیزند
 گل گل گل گفت و من بلبل جینا شدم
 ہے ہے ہے شب غمان میر دم بطور او
 دل دل دل زلف اورہ ہر بند و جین
 دو دو دو چوگی شود غم صوبان او
 کہہ طمان میکند برسکوی کیستے

درفس بچاگی شایخ نہ در میرے
 رجز مثنوی
 خار بنان حکم را از گل و طراوتے
 و زلفے کہ اگلند زندہ شود و طایتے
 آنکہ زلفت قاتش حریفی چائے
 یافت بکج رحمت از دو جہان فراغتے
 طاق شو از فنون خود حاجت نیستے
 بر سرینیت کند ثروت سزایتے
 زن کنی مردگان خوشی شہت و عادتے
 جز زلال بحر تو نیست یقین طہارتے
 یافت زندگی تو سروری و سیادتے
 روی بکعبہ کرم مشتمل عبادتے
 گاہ چو نای بکشد بر دم تو قیامتے
 رجز مثنوی
 گوہر و سنگ را بود با فلک شنائے
 در پے ہر زمینے مقرب سہائے
 رجز مثنوی
 و و و و ہمیکند حاسم از شعلتے
 تم تم تم شب غمان تا بصبح شلتے
 غفل غل ہمیز تم در شش زوق دقتے
 گفت گفت گفت و ماہہ در علم شتفتے
 غم غم غم غم غلام آن او زدن شتفتے
 می می می رسد تا جم جم جم جم حقیقتے
 رجز مثنوی

آنکہ بیان مردان شہر شد و حدیث شد
 جان و دل سرد و گل از نظرش کشائے
 مردہ رگور بر جد آید مستیع شود
 آہ کہ در فراق او ہر قدمی است آتے
 ترک زیارت شہا و ان جزئی بر سجے
 طاقت رنج ہر کسے داری و میکشی بے
 حشر شود صنوبر تو در سخن و صنوبر تو
 از بند و یک زمان کند نشدہ غای تو
 متقیان باد یہ وقت عشاق و عاویہ
 بکرم کرم کرم خند کا آفتاب تو
 بیج حس از صاحب نور حیات بہت
 بس کن ای خرد ازین قصہ فالہ حسین
 رجز مثنوی
 نور شرق نیز ز کوہے کاف میکند
 صورت بتھے شود دل ہر آذی
 رجز مثنوی
 و و و و چو گویدم طفاکے سہ بستے
 تن تن تن ز زہر دم پردہ ہمیزند نوا
 جم جم جم ز جام جم جم جم جم مرانوا
 دم دم دم ہمیدہ چون دم جم جم جم جم
 ہو ہو ہو ہو ہو میر سہا ز کوسہ بای حق
 حق حق حق ہمیزند غایض نور شمشین
 رجز مثنوی

سایہ بانہر ہا کہ ہا یے باہر یسے
 زاکو ز چہ کس خود مصلح و سیتے
 شک سیاہ مرد و عیال از گذرش سہاوتے
 اگر بت من ز تیرہ یاد کند حکایتے
 آہ کہ از ہواے او میر رسم ہستی
 دام کوگر گس مراد او بنسب زیانے
 زاکو بجا نیست متصل جج تو بیاستے
 طاقت کج نیستت این چہ بود حساسی
 نقد شود و درین جہان عرض ترا شائے
 زاکو ترست و کرم ثابتے و وہائے
 کعبہ روان شدہ بتو تا کہ کند زیادتے
 ذرہ بندہ را بود نوع دگر شہادتے
 یاد گرفتہ زا دستا نادرہ پنج آیتے
 بوی برد نجاشی حسد دل شہادتے
 لعل و عقیق میکند و در دل کان گدایی
 در دل و سنگ نہ نشدہ عطاسی
 آوزتگری کجا باشد بے خدایی
 فرق میان کان و کان بہت بزرغایی
 دق دق دق میر سہ گوش مرا زوق تے
 دق دق دق ازین طرف پردہ در دق
 نے نے نے دق زندہ کاتش عشق مطلقے
 خم خم خم کند او سیکندم کہ عاشقی
 دل دل دل کہ دل منہ جانباہن حقے
 دق دق دق منہ خود و حق خود کو دقتے
 این بہت بہت اینخداوین چہ بلا تے

کلیات

چشم به آنکه بسته شد آتش حرمتش شد
 وصف لبش گفتمی چهره جان شکفته
 ای سبزه ستر بند چشمش بن کمر
 بن که ز من بگفتی وقت صبح یافتم
 نای بزودمان می از دم صبح ناله
 باوه بیار جانفراخته بیار از سما
 دره باوه چو در پاک وز خردشان بس
 دست که یافت مشتری ماند ز عرض
 بر طریقه که در جهان گشته ندیم گشته
 گر شکر است عسکری چون بر سه هر دین
 آنچه باو عام را خلعت غاص بنیروان
 لانت هیچ مینماید بول خزان چه کنی
 مرد چو گوید بو قیمت خویش خود کند
 در جمید زیر ز قیمت دست بیشتر
 شهوت خلق بی تک شهوت فرج بر سبک
 عشق و نیاز و بندگی است نشان زندگی
 و طرب و معاشرت در نظر و معاشرت
 روز خوشان مین شام کبوشان مین
 جان نفس فرشته جان شقی در شسته
 رحم چو جوی شیرین شهوت جوایم
 جیشش شوق از کجا جنبش فوج از کجا
 شب به شمال هندوی روز شمال جادو
 نشاء گفته گفته خنیه بگوش کسی
 گفته مدیث خوب و خوش با گل داخدا
 گفت بشاخ رقص کن گفته بر کن کن زن

و آنکه ز گنج رسته شد گشت گران و کاملی
 راه بیان بر نتمه لیکب است و صلی
 شرح نمیکند که بس عاقل را اشارتی
 چنگ ز چنگ جبر تو کرد خیزن بکلیتی
 تا غم غصه را کند اشقری سبکی
 نیست تبر با خودی ز بهر بن خبایتی
 می بره از و دم چون ل تو ز بدتری
 رو نخورد مشکوبه فرزند پنج بستی
 سورسگان و کافران می بخورد غنچه
 با سگ چه خونگی بچو روان کافری
 شاه و شاه شاهی هیچ تبار و سبکی
 پیشش کفش تاز ز دست غیز گوهری
 با سگ و خوک مشترک با خرد کاوه سری
 در طلایی تجلی در نظری و نظری
 فرض بود سابقه بر دل هر نظری
 سینه نقوشان مین کرد ملری مستی
 نفس کریم گشتی نفس ندیم گشتی
 عمر چو جوی آب روان شوق چو خمر حمر
 لذت عمر دیکین جسم زیر چادر
 عدل نشان مشعلی چو کویا کرمی
 گفته بجان میگیر غیب پامیز گری
 گفته با بر گفته کرده دو چشم او تری
 گفته بچرخ چرخ زن کرد و سنازل تری

گنج جان بجز جانش ندیده گفتم نه
 جان بجان دهم بجز سرکش سر کینه
 رجز مثنوی
 نم کنی تو چونکه تو ز یک و پاک خاطر
 در ده بے دریغ از ان شیر و شیر انگار
 عقل ز نقل میشود عقل از عقیب لهما
 جام ترا چو دل بود در سوسه و سینه
 رجز مثنوی
 هر چه روح سر کمان بر سندان
 گزست را بگر فلک و ز دست بانگ
 مجلس خالص بدم گر چه بود سو عدم
 گزست که ستاع ز حاصل وجود بول خر
 ز تو بیزیر گم سر چون که با نذیر ز
 تا کیم اینجهان چو زدی در امتحان
 نیست سده متری نیست پوار سری
 آب حیات جتنی جلوه آب شستنی
 نیست روش طرب طربان بگر سوا آسمان
 غارب و شارقان حق طالب عاشقان حق
 گرم روی خورگ ز شب روی نمرنگ
 در تو همان جارجو هیچ نه بنیش که کو
 خلق شده شکار جو سپنج کنان کنار
 عقل نیست چو گنجی نفس مشال رنگی
 خاکسپان بندگان کینه میان زندگان
 گوید گل که خنده به گوید ابر گوید به
 گفته بچرخ بچرخ خوش گفته بزلف پرده کش

بره او هزار شاه چه شکر گفتم حاصل
 گر چه درون برود نه نیست و کن قابل
 ز آنکه مبارک است سر کفت پاسه کاسه
 باوه بیار و دل بیز و دکن تبارتے
 مشیر و بنید طله نیست چه و فایتے
 و انش غیب یا بد بصره و فستیم
 مست ترا چه کم بود تجسره با کفایتے
 سر کنی انت آن طرب که طلبد ریاستے
 نیست به پیش بتم زان طرب که نظری
 کان بهر است مشترک نه بود روزی
 شربت عام کی خورم گر چه بود ز کوشری
 جان خزان بوسه آن بزوی چو خور
 بر جمید بز بزر آن سبک است و آب سبک
 بر سر زولا گز نه محقر
 همت شاه سخری قبله که پیس
 بر در دل نشستی تا کجا پیرت در
 و ترک و پو اختران هر یک چون سخری
 ز رنگ و پو در سبق بی قدمی و بی پری
 و بود که سحر گراست چو روز محشر
 همچو صفات ذات جوست نهان ظاهری
 بر پنه خستیار او هر یک است تیر
 عشق پوست و بگی صبر و حیا چو دای
 و آگانه بهر زمان اینت طریق دای
 هیچ یک ز یکدیگر بند کرد دای
 گفته بچرخ بچرخ جان باور غم چو سب

در کتب معتبره